

Het vuur van Louise

Judith Eiselin

HET VUUR
VAN LOUISE

Uitgeverij Brandt
Amsterdam 2016

Copyright © Judith Eiselin 2016
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: Arcangel images (kostschool)
en Shutterstock (scholier)
Typografie: Zeno Carpentier Alting
NUR 284
ISBN/EAN: 978-94-92037-43-5

Mooi niet. Al werd het landschap bij elke bocht adembenemender: de rotsen, de golven, de lucht. Meeuwen. Maar W. was vastbesloten niets tegen haar ouders te zeggen. De hele lange reis niet, en daarna ook niet. Nooit meer.

Het was het laatste weekend van de kerstvakantie. Ze leken met vakantie in Zuid-Engeland te zijn. Maar dat waren ze niet. Dat waren ze helemaal niet. W. werd met haar broer naar een internationale kostschool gebracht, Mortimer Mansion geheten, waar ze de rest van het jaar zou moeten wonen. Als een kat in een mandje, als een pakketje zonder eigen mening was ze in de auto meegevoerd.

De lucht was vreemd lichtgrijs. Misschien sneeuwden ze wel in, hier midden op de weg. Of wie weet raakte haar vader de macht over het stuur kwijt en kulkelden ze van een klif. Dan kwam er een traumahelikopter om hen op te dreggen en hup, in één keer terug naar huis te brengen. Onderkoeld. Getraumatiseerd. Het internet zou bol komen te staan van klachten over de zeer slechte, onverantwoordelijke mensen die zich haar ouders noemden. Ha!

Maar nee, de auto reed maar door, ze waren er al bijna. Haar broer naast haar neuriede: 'We zijn er bijna, we zijn er bijna, maar nog niet helemaal, koppie kaal... Of was het nou koppie krauw, mama?' Alle-machtig. Hij leek wel vier jaar oud, terwijl ze een twee-ling waren. Van bijna veertien.

Ze mokte al de hele reis. Geen woord had ze gezegd, niet in de trein, niet op de luchthaven, niet tijdens de vlucht, zelfs niet toen haar vader zei dat hij haar ge-drag spuugzat was en haar even dooreen rammelde. En nu in de huurauto dus nog steeds niet, lekker niet. Haar moeder zong nu een liedje over schaapsherders. Haar vader sloeg de maat op het stuur. Ach, ze deden zo hun best om normaal te doen.

Ze had dorst. Straks stikte ze nog, dat zou je altijd zien, dan ging ze zomaar reutelend dood door vocht-gebrek hier op de achterbank. Op haar begrafenis zou-den ze inzien dat... Op dat moment zei haar broer: 'Kunnen we even stoppen? Ik heb dorst.' Dat was toe-val hoor, want dat tweelingen dezelfde gedachten had-den, was nonsens. Haar broer hield van suffe dingen zoals stenen, gletsjers, schollen, korsten, aardlagen en fossielen. Hij had het zelden ergens anders over.

In het wegrestaurant kreeg ze cola. Voor het eerst sinds negen jaar, want frisdrank was verboden bij hen thuis. Dat gaf toch wel aan dat haar ouders zich schul-dig voelden, hun beslissing om hun kinderen weg te sturen toch betreurden... Nou, net goed. Hopelijk zou-den ze thuis de hele tijd heen en weer lopen, huilend, handenwringend. Ze zou niets van zich laten horen,

geen appje, geen sms, geen mail of telefoontje, niets.

Naast haar nipte haar broer van de cola, giechelend dat het hem in zijn neus prikte. Hij was een eikel geboren uit eikels, dat bleek maar weer. Ongelooflijk dat ze eens een baarmoeder deelden, zij en de eikel dus.

Vooruit. Zijn naam kon wel onthuld worden. De eikel zat er zelf niet mee, die bedacht zich niet eens hoezeer hun klasgenoten ook hier weer zouden opkijken van hun krankzinnige voornamen. Net als thuis, op de school waar ze thuishoorden, waar ze hadden willen blijven, nou ja, zij dan, tussen de normale mensen in normale mensenland op de Baarnse Scholengemeenschap.

Wollebrandt – dat was 'm – was niet uit zijn evenwicht te brengen. Hij had een gelijkmoedige natuur, beweerde hun moeder, hij liet zich niet uit het veld slaan, wat er ook gebeurde. Hij moest alleen maar mee naar de kostschool in Cornwall omdat zij zo uit balans was, zeker. En daar zat hij niet eens mee. Nou, van haar had hij thuis mogen blijven. Kon ze zijn hand zeker weer gaan vasthouden straks, zorgen dat hem niets overkwam... Wollebrandt werd vaak gepest. Hij durfde niet voor zichzelf op te komen, dus deed zij dat maar. Het was nauwelijks een keuze.

Maar volgens haar ouders was ze te opvliegend, had ze te veel vuur. Ze was lang niet zo goed gelukt als hij, in hun ogen. Dat hadden ze nooit op die manier gezegd, maar toch was het zo, dat wist ze zeker. Ze vonden haar te luid, te enthousiast. Te licht ontvlambaar en te fel. En vooral te 'voorlijk'. Ze waarschuwdde haar:

als ze niet uitkeek zou ze 'snel opgebrand' zijn. 'Vroeg rijp, vroeg rot,' zei haar vader dan, met een stom lachje. Nijdig dronk ze haar blikje cola leeg en boerde. Dat was een geluid, maar dat telde niet, het was geen praten.

Op de nieuwe school zouden ze wat aan al dat vuur van haar gaan doen, was het idee. De mensen op Mortimer Mansion hingen hetzelfde geloof aan als haar ouders: De Leer van de Sterren van Morgen. Ieder mens moest volgens deze Leer op zoek naar harmonie in zichzelf. Ze geloofde er zelf nauwelijks meer in, niet nu ze Tobias had die zei dat het een maffe sekte was en lachte om dingen die bij haar thuis als heilig golden. Tobias was een jaar ouder dan zij, en heel populair op school.

'We gaan weer,' zei haar vader. 'Vooruit stille Wil-
lie, en niet meer zo schunnig boeren alsjeblieft.' Ze kwam zo langzaam mogelijk overeind van haar stoel. Wollbrandt huppelde vooruit. 'Ik ben zo benieuwd naar de school!' riep hij.

Terug in de auto liet ze haar tong langs haar tanden glijden, die vreemd aanvoelden door de cola. Als ze de punt van haar tong in haar wang ronddraaide voelde dat een beetje als zoenen. Echt zoenen had ze nu twee keer gedaan. Het was dik aan met Tobias. En dat was het echte probleem waarvoor ze nu naar kostschool moest. 'Nú al verkering?' riep haar vader uit toen ze er, blij en trots, thuis over vertelde. 'Daar ben je veel te jong voor. Ja toch, Elsbeth?'

'Die Tobias woont op het Schapenlaantje,' zei haar

moeder op een toon alsof er zojuist iemand dood was neergevallen. Aan het Schapenlaantje – vlak bij hun eigen huis nota bene – woonden in de ogen van haar ouders patsters.

Ze wilden Tobias niet eens leren kennen. Ze bleven zeggen dat ze te jong voor verkering was. Maar ze voelde toch wat ze voelde? Hoe kon je nou niet toe zijn aan je eigen gevoel? Dat had je toch zeker gewoon! Ze wisten niet wat echte liefde was, die ouders van haar. Zelf konden ze alleen maar sudderen. Mediteren, noemden ze dat.

W. leunde haar voorhoofd tegen het raam. Tobias, dacht ze, denk aan mij zoals ik aan jou denk, vergeet me niet. Ze zag voor zich hoe hij zijn kuif opzij slingerde, zijn knappe, brutale gezicht dat oplichtte als hij haar zag. Als een zon. Hier was het guur.

Wollebrandt stootte haar aan: 'Die rotsformaties! Moet je kijken!' Hij drukte zijn dikke neus tegen het autoraampje. Zij staarde naar haar knieën. Die waren in spijkerstof verpakt – nog wel. Vanaf morgen zou ze het uniseks schooluniform dragen, dat nog het meest weg had van een knielange kiel. Tobias had volgehouden dat het haar goed stond. Ze miste hem nu al... En dan had ze het nog niet eens over Goldy, Ramona, Moos en Baron gehad! Ze kon niet leven zonder Tobias, maar ook niet zonder de paarden van de manege!

'We zijn er,' zei haar vader. Onwillekeurig keek W. nu toch op. Ze stonden voor een poort, in het midden van een dikke haag van takken. Er stond een embleem op van een vuurvogel.

‘Wat enig, die vlechtheggen rondom,’ kirde haar moeder. ‘Zie je dat, Wol?’

‘Ja, net Doornroosje,’ lachte Wollebrandt.

Honderd jaar suffen. Juist. Hun vader belde aan, de poort ging open. Ze reden over een oprijlaan. Er stonden bomen langs, anders dan in het ruige land rondom. Er lag een laagje sneeuw op de kale takken.

‘Valt mee hè, Wendeltje?’ Daar had haar moeder bijna haar naam verklapt! ‘Liefje, toe nou. Het is allemaal zó prachtig, zo chique. Jullie krijgen hier een heerlijke tijd.’

De school was een fier gebouw met torens, erkers, pilaren, bogen, de hele boel. Net een kasteel. Er groeide de klimop tegen een deel van de gevel. Verspreid op het gazon voor de school stonden leerlingen in kleine ploegjes druk te praten. De meesten waren ouder dan zij, zo te zien. Een zwart-witte hond rende uitgelaten rond.

Bij de voordeur stonden in twee rijen heren en dames opgesteld.

‘Dat zijn vast jullie docenten,’ zei hun moeder opgewonden. ‘Echte evenwichtsmensen, allemaal, van de binnenste cirkel! Alleen de beste leraren zijn goed genoeg voor Mortimer Mansion!’

‘Daar in het midden staan de Mortimers zelf, jongens,’ zei haar vader. ‘Ach, ze zijn wel oud geworden, Stephen en Ann. Weet je nog, Elsbeth, hoe we in India met de hele Sterrengemeenschap...’

Nu zuchtte zelfs Wollebrandt: ‘Kom op, pap, niet weer dat verhaal, niet nu.’

Hij stapte uit, hun ouders ook. W. zat als verstard. Dit gebeurde echt. Het leek een decor, een film, maar zij zat er middenin. Was ze dan toch onder de indruk?

Mooi niet. Heus niet, al waren de school, de oprijlaan, de bomen, het veld, de school zelf, de glinstering van de zee erachter, nog zo imposant. Maar niet, dus. Nooit, *never, jamais, niemals* of welke talen ze hier ook allemaal spraken. Nooit zou ze hier wennen, wortelen, boven zichzelf uitstijgen, of wat ook de bedoeling mocht zijn. Ze schudde haar haren naar achter, stak haar neus in de lucht en stapte de auto uit. Zonder iets te zeggen.

2

Die ene jongen, die lange dikke daar verderop, had best een lief prethoofd. Hij leek haar ook Nederlands en voor het eerst hier, maar hij kwam niet in de hal bij de nieuwelingen staan. Zijn ouders stonden nog bij hem. Niet dat het haar iets uitmaakte, hoor.

Het ploegje bestond tot nu toe uit W. zelf, Wollebrandt, een hoekige jongen met een verwaand gezicht en een mager meisje dat er ongemakkelijk bij stond. Ze vormden een stil eilandje in de chaos, want overal joelden stemmen, roffelden voeten de trappen op, verdrongen lichamen zich en klonken opgetogen kreten: *'How good to see you!'*

W. keek stiekem naar de deur. Stond hun moeder daar nou nog? Met een hand op de klink en de ander

aan haar keel? Ja hoor. Nu ineens doen alsof ze er verdriet van had haar en Wollebrandt hier achter te laten.

W. had toegestaan dat haar ouders haar kusten, maar ze bleef onaangedaan, als een wassen pop. Haar moeder had haar over haar haren gestreken en tegen zich aan gedrukt. W. had de omhelzing niet beantwoord. Ze was erin geslaagd het vele spuug dat zich in haar mond verzamelde pas weg te slikken toen haar ouders zich hadden omgedraaid. Ze hoefden niet te zien dat het afscheid haar aangreep. Wollebrandt daarentegen snikte als een kleine jongen toen hun moeder hem tegen zich aantrok. Nu haalde hij voortdurend zijn neus op.

‘Ik dacht dat jij het zo *amazing* geweldig vond hier?’ Ze gaf hem een duwtje. ‘Jij wilde hier toch heen? Het was véél leuker dan een gewone middelbare school, zei je steeds.’

Haar broer schudde zijn grote hoofd en haalde opnieuw zijn neus op. ‘Ja, dat is wel zo.’ Hij veegde met zijn mouw langs zijn ogen. ‘Maar nu vertrekken papa en mama, dat hakt er toch even in.’

‘Gelukkig is je fossielenboekenverzameling meegekomen,’ zei ze. ‘En je hamertje.’ Wollebrandt knikte en straalde alweer. Ze moest hem toch eens aan zijn verstand brengen dat je geen ‘papa en mama’ meer zei op je bijna veertiende.

Het ongemakkelijke meisje keek naar hen. Wollebrandt rechtte zijn schouders, trok zijn trui omlaag en deed een stap in haar richting. Hij stak zijn hand uit: ‘Wollebrandt. Hoi. Wij zijn nieuw hier, jij ook?’ Hij zei

het in het Engels, maar het meisje bleek Nederlands te zijn.

‘Ik ben Saar. Ook nieuw hier, ja. En jij bent?’

Nu kwam het erop aan.

‘Louise,’ zei W. Het leek door de hal te galmen. ‘Ik heet Louise. Ja. Hij en ik zijn trouwens een tweeling.’

Het meisje keek ongelovig. ‘Jullie lijken voor geen meter op elkaar.’

‘We zijn twee-eiig,’ bromde Wollebrandt. ‘Genetisch net zo verwant als gewone broers en zussen, die niet gelijktijdig vanuit de kosmos de brandende lijn overschrijden naar de aarde... ben je bekend met De Leer?’

‘Nauwelijks,’ zei het meisje. ‘Ze gaan je hier op-nieuw, anders en beter in elkaar lijmen, geloof ik.’

‘Zijn jullie de nieuwe Nederlandse delegatie?’ zei een lang meisje met een clipboard in haar hand. Waar was zij ineens vandaan gekomen? Ze had een Vlaamse tongval en een te korte bovenlip, waardoor ze keek alsof ze voortdurend iets vies rook. ‘Ik ben Madelief Vandergoey. Derdejaars hier op het Mortimer. Volg mij, dan laat ik jullie de slaapvertrekken zien. Jullie slapen gescheiden, jongetjes bij jongetjes, meisjes bij meisjes. Dat geldt zelfs voor de tweeling die ik hier op mijn lijst heb staan, Wollebrandt en Wendel-...’

‘Louise,’ zei W. snel.

‘Ja, Louise,’ viel haar broer haar bij. ‘Dat is haar tweede naam, zo wordt ze genoemd. Onze oma heette ook Louise.’

‘*Whatever*,’ zei Madelief die iets doorkraste op haar

papier, 'mij best. Als jullie maar niet bij elkaar op de kamer gaan liggen.'

Stommelend met hun koffers liepen ze door lange gangen met nissen en lokalen aan weerszijden. Zou ze hier ooit de weg leren kennen, vroeg Louise zich af. Louise, Louise. Ze moesten naar boven. *Louise loopt een trap op...* Wat klonk dat lekker normaal. Nog een trap. Nu kon niemand meteen horen dat ze in de Sterrenleer was grootgebracht. Nu was ze net gewoon zomaar iemand!

Die Wollebrandt. Dat hij met haar had meegepraat. Hun oma's heetten Riet en Emily.

'Louise' was zomaar bij haar opgekomen. Waarom had ze er niet aan gedacht Wollebrandt ook een andere naam te geven?

3

'Mag ik deze?' Saar tilde haar tas op het bed bij het raam.

'Als je er maar niet uit springt.' Tjee, het was niet te hopen dat dat kind elke keer zo schrok als ze een grappje maakte. Louise zette haar koffer op het ledikant dat overbleef en ritste hem open. Bovenop lag een verrassing, in vetvrij papier voorzien van vogeltjesopdruk: haverkoekjes, zelfgemaakt door haar moeder. Ineens drong tot haar door wat een honger ze had. 'Jij ook?' vroeg ze met volle mond, al kruimels rond sproeiend, maar Saar trok haar neus op en schudde haar hoofd.

Onder de koekjes lag een mapje foto's. Op de bovenste zat een vetvlek, midden op een van Tobias' ogen. Louise streek de foto's een voor een glad op het bed. Er lag een spreij op, met daaronder lakens en dekens. Geen dekbed. Mortimer Mansion was echt een voorwereldlijk oord. Uit de prehistorie of zo. Tobias lachte vanaf de foto's naar haar.

'Is dat je vriend?' vroeg Saar toen Louise de vijfde foto op haar muur prikte.

'Ja. Het is al drie maanden aan. Hij zit bij mij op school in de parallelklas. Zat. We gaan... Het is...' Louise moest zo slikken dat ze niet meer uit haar woorden kon komen.

'Leuke jongen,' zei Saar, best aardig, maar ze behield toch iets afwezig, iets wat maakte dat Louise haar de foto's in het gezicht wilde duwen: Kijk dan, kijk nou!

'Heb jij ook een vriendje thuis?' vroeg ze. 'Wilde jij graag naar deze school? Hoe oud ben je? Wat voor kleur uniform heb jij? Ik een blauwe, want ze vinden dat ik te weinig water heb, en te veel vuur, mijn broer moet juist in het oranje, te weinig vuur dus, wil je echt geen koekje?'

Er klonk een gong.

'Come on,' riep iemand vanaf de gang. 'Verzamelen in de aula!'

4

De aula op de eerste verdieping was wel zo lang als twee gymnastieklokalen – en minstens zo hoog. Hoger nog, waarschijnlijk, maar hoe hoog precies, was moeilijk om te zien. Op het plafond was een levens-echte wolkenlucht geschilderd, met doorpriemende zonnestralen. In de hoeken waren de vier elementen afgebeeld: een opspattende golf stond voor ‘water’, grashalmen met vlinders en torren representeerden ‘aarde’, een opvlammend kampvuur was natuurlijk ‘vuur’ en een vlucht vogels ‘lucht’. Uit die elementen was volgens De Leer van de Sterren van Morgen alles wat er maar op de werelddbol te vinden is, samenge-steld.

‘Wat een uitmuntend *trompe l’oeil*,’ verzuchtte een jongen naast Louise in het Nederlands. Ze had hem eerder gezien, hij was ook een van de nieuwelingen. ‘Het plafond geeft de standaard van deze school werkelijk schitterend weer. In mijn ervaring – en ik heb heel wat *trompe l’oeil* gezien van de zomer, héél wat, in Italië, is dit een zeldzaam goed gelukt voorbeeld.’

Wat een kwast. Louise had direct zin om hem te slaan, lekker hard met een klats op zijn wang. Zouden alle jongens op deze school zo zijn?

‘Ik ben Joris,’ verkondigde de jongen op dezelfde parmantige toon. ‘Joris van Vlerken. En jij bent?’

Er zou een regel moeten zijn, dacht Louise, een manier om niet te hoeven antwoorden als iemand iets tegen je zei en je had er geen zin in. Dat je een bordje

omhoogstak met 'Nee laat maar' erop of zoiets. Was ze maar wat minder braaf. Tobias zou nu schouderophalend weglopen, een schampere grijns op zijn gezicht. Hij durfde dat. Hij had geen probleem met bot zijn. Maar zij stak haar hand uit en zei keurig: 'Louise van Willigenburg. Dat daar is mijn tweelingbroer: Wollebrandt van Willigenburg.'

'Howdy,' zei de jongen. 'Ja, ik slaap met je broer op een kamer. Fantastische school hè, ik wilde er zo graag heen, niet dat ik ook maar enige moeite had op het gymnasium thuis hoor.'

Alsof dat haar iets kon schelen, op welke school hij had gezeten! Ze wuifde naar Wollebrandt. Joris zwaaide ook. Wollebrandt stak bedaard zijn hand op. Hij keek niet meer zo blij als eerst.

'Welkom,' klonk het plotseling zo hard dat alle samengedromde jongeren in de hal opschrokken. Het werd in één keer stil. Op een podium aan het einde van de zaal stond mister Mortimer, het schoolhoofd. De man was al oud – wel vijftig of zo – maar zag eruit alsof hij net uit de wasmachine gestapt kwam, in zijn witte gewaad, met zijn roze wangen. Zijn echtgenote, mededirectrice Ann Mortimer, zag er eerder groezelig uit. Maar zij had wel een lief gezicht en leek oprecht dolblij haar leerlingen terug te zien.

Mister Mortimer hief na zijn welkomstwoord luidkeels een lied aan. Het was een lied dat Louise al haar leven lang kende, het Lied van het Leven, dat haar ouders en de anderen uit hun woongroep elke dag als de zon opkwam nog voor het ontbijt aanhieven. Hier zon-

gen ze het in het Engels natuurlijk.

Louise merkte tot haar schrik dat er iets verheugd opsprong en aanzwol in haar borst. Wollebrandt zong al luidkeels mee. Ze had die neiging zelf ook. Ze was nooit eerder ergens geweest waar anderen de gewoontes van thuis kenden, het geloof in De Sterren van Morgen-Leer deelden. Nu de luit inzette en de eerste rij leerlingen naar voren liep voor de dans, kroop er kippenvel over haar armen.

Het was eigenlijk de bedoeling niet, zich hier thuis te voelen. Kon je nooit eens de baas over jezelf zijn? Moest je lichaam je altijd verraden met blozen, zweten, zuchten en trillen – met kippenvel dus, of zelfs met tranen? Vroeger had ze over zulke dingen nooit nagedacht, maar sinds ze op de middelbare school zat en, vooral, sinds Tobias, was dat veranderd. Als hij haar aanraakte... als hij alleen zijn hand maar op haar arm legde... wat er dan explodeerde in haar lijf. Nee, daaraan kon ze maar beter vanavond in bed denken. Hopen dat die Saar snel insliep.

De rijen vormden zich voor de Oerdans, iedereen deed mee. Louise stak haar hand uit naar Saar. 'Kom op, we moeten naar voren.'

Drie stappen heen en twee stappen terug. Een buiging. Vier hupjes naar links, vier hupjes naar rechts, armen omhoog, wiegen als het riet en... bukken. Met je handen de aarde aanraken. Mister Mortimer zong met heldere stem, maar Louise hoorde er in haar hoofd de stem van haar moeder doorheen.

De zaal bewoog in rijen naar voren, naar achteren,

naar opzij. ‘Het lijkt wel *linedance*,’ had Tobias schaterend gezegd toen ze het een keer liet zien op YouTube. De dans was hetzelfde als thuis, maar toch heel anders, met zoveel mensen tegelijk. De deinende massa had werkelijk wel iets weg van de zee en nu – armen omhóóg en wapperwapper, slá van je af en buig en draai – van het vuur.

Hier en daar was een hapering. Nieuwkomers verstpapten zich, struikelden over hun eigen voeten. Saar vloekte zelfs zachtjes. Onverwacht ving Louise de blik van haar broer op, die hand in hand danste met de onveranderlijk opgetogen Joris van Vlerken. Wollebrandt keek zo komisch paniekerig dat Louise het uitproestte. Zeker toen ze zag hoe Joris zijn knieën als een hinde optilde. Haar broer lachte terug. Ze waren voor even weer samen zoals vroeger, hier, te midden van allemaal vreemden.

5

Het was ochtend. Louise had verwacht geen oog dicht te zullen doen, welnee, ze zou tandenknarsend naar het plafond liggen staren, treurend, verlangend, gebroken en wanhopig... maar ze werd nu wakker. In haar bed was het warm, in de kamer was het koud.

Sorry, zei ze in gedachten tegen Tobias, in mijn dromen was ik bij je – al wist ze dat niet helemaal zeker, ze herinnerde zich geen droom. Ze had diep geslapen. Dat komt door de zeelucht en alle nieuwe in-

drukken, zou haar moeder zeggen. Zat die nu met de andere kinderen uit de woongroep aan het ontbijt? Had ze wafels voor hen gebakken?

Ze graaide naar haar mobiel die onder het bed lag. Hadden haar ouders een bericht gestuurd? En Tobias? Ze durfde niet te kijken. Misschien was hij boos. Misschien nam hij het haar kwalijk, dat ze dan toch geluisterd had naar haar ouders en achter Wollebrandt aan naar Cornwall was vertrokken. Ze hadden niet goed afscheid kunnen nemen, want Tobias was op skivakantie in Zwitserland. In hetzelfde oord als waar de koning skiede.

Ze ging met de telefoon in haar hand rechtop zitten, rekte zich uit en raakte zijn gezicht op een van de foto's boven haar bed aan. Ze aaide hem met een vinger over zijn kaak en deed daarna hetzelfde bij alle andere foto's. Dat zou ze voortaan elke ochtend doen, dat werkte vast als een bezwering... Ze keek op haar mobiel. Niets. Net als gisteren. Waarom was hij zo stil? Buiten floot de wind.

'Er is hier geen bereik, hoor,' zei een stem.

Ze had gedacht dat Saar nog sliep. Die lag met het laken om zich heen geslagen als een loempia in bed.

'O, echt?'

'We mogen alleen in het computerlokaal op internet. Een uur per week.'

'Wat debiel!' zei Louise. 'Toch?'

Maar er kwam geen antwoord meer. Saar was geen gemakkelijk iemand om te leren kennen. Ze had haast niets over zichzelf verteld. Gisteravond zat ze wat te

krabbelen in een schriftje voordat ze na een droog 'welterusten' haar nachtlampje uitknipte.

Er hing niets boven Saars bed, en ze had ook geen knuffels neergezet. Louises bed stond vol met fluwelen kussens van thuis en natuurlijk met Knijn, haar beer Meneer Hendriks en Aapje. Op haar nachtkastje stond een foto van haar lesgroep op de manege. En nog een klein fotootje van Tobias, in een minuscuul roze lijstje.

Saar had vast nog geen vriendje. Ze had vast nog nooit gezoend. Ze had vast nog niet eens handje vastgehouden. Ze had te weinig vuur, dat zag je zo, en misschien ook te weinig aarde... Ho, stop. Nu dacht Louise weer zoals haar ouders. En ze wilde niet langer geloven in de Sterrenleer. Door dat achterlijk geloof zat ze nu hier!

Ze ging op de rand van haar bed zitten. De houten vloer was zacht aan haar voeten. Hoeveel leerlingen voor haar hadden hier zo gezeten? In dit bed, bij deze muur. Saar had haar matras afgesponsd voor ze erop plaatsnam, en maar liefst drie kussenslopen over elkaar over het kussen getrokken. Echt een rare griet.

Om acht uur werden ze beneden verwacht voor het ontbijt. Daarna volgde de Ochtendgroet, daarna was het tijd om voor het eerst naar les te gaan. Hoe zou hun rooster eruitzien? Zouden ze hier een beetje leuke leraren hebben? Goh, nu begon ze zelfs de leraren van de Baarnse Scholengemeenschap te missen, dat mens van Frans, ja, zelfs de biologieleraar, met zijn sponsneus...

Ze staaarde naar haar dode mobiel. Tot een jaar geleden mocht ze er geen hebben van haar ouders, als

enige in de klas. Nu kon ze zich een leven zonder niet meer voorstellen. Wat had het voor zin om dingen mee te maken als je er geen verslag van kon doen? Als je ze niet kon delen? Het was een onbehaaglijk idee dat alle anderen thuis gewoon doorgingen met foto's posten, grappen maken, van alles uitwisselen en elkaars dingen leuk vinden.

Ze moest Tobias maar niet laten merken hoe zwaar ze het had. Het was belangrijk om luchtig en grappig te zijn. Hij had een keer gezegd dat dát haar zo bijzonder maakte, zo heel anders dan andere meisjes: haar humor. Sindsdien vroeg ze zich bij alles wat ze tegen hem zei af of het wel grappig genoeg was. Hij had toch niet bedoeld dat hij haar niet knap vond, of niet slank genoeg? Soms keek hij haar raar aan als ze zich tegen hem aan drukte... Alsof hij haar een beetje eng vond.

Saar stond uiteindelijk nog eerder naast haar bed dan Louise. Ze ging douchen in het badkamertje op de gang. Nu kon Louise niet naar de wc. Die Saar had niet eens gevraagd of ze als eerste mocht.

Van top tot teen gewikkeld in een roze handdoek kwam Saar even later de kamer weer in. Haar haar was slordig op haar hoofd geknoedeld. Ze verspreidde een hevige zeeplucht. Goh, ze was wel erg dun.

'Was de douche lekker,' vroeg Louise, 'beter dan thuis of slechter? Zouden er eieren bij het ontbijt zijn? En worstjes? Da's Engels, toch?'

Maar ze kreeg geen antwoord. Nou, dan ging ze zelf ook maar douchen. Er had zich intussen een rij ge-

vormd. Toen ze aan de beurt was, was het water nauwelijks meer warm. Ze plaste in de douche.

Saar had een groen uniform aan, dat veel ruimer om haar heen viel dan Louises blauwe tuniek bij haar. Ze stond zuchtend voor de spiegel.

‘Schiet eens op,’ zei Louise nadat ze een hele tijd gewacht had. ‘Je ziet er mooi uit, gek! Nu wil ik me opmaken.’

Ook alweer fout, want Saar trok een strak gezicht, zei ‘ik ga vast’ en verdween. Louise pulkte een klontje mascara uit haar ooghoek en trok een wimper mee. Nu mocht ze een wens doen. Kinderachtig, maar je wist maar nooit. Breng me thuis, fluisterde ze, en blies de wimper weg.

In haar eentje liep ze de statige trap af naar de aula.

‘Pas op,’ hoorde ze iemand in het voorbijgaan in het Engels met een zwaar Duits accent tegen een paar anderen zeggen. ‘Ze is weer bezig.’

Wie was ze, en waar was ze mee bezig? Aha. Beneden aan de trap stond miss Mortimer ochtendklapzoenen uit te delen. Louise drukte zich tegen de trapleuning en keek strak voor zich uit. Zou dat mens Wollebrandt al te grazen hebben genomen? Hoe zou het met hem gaan?

b

In de aula stonden de houten tafels gedekt met kroezen en kommen die er zelfgemaakt uitzagen – er werd

op deze school ook pottenbakken onderwezen. De lepels ernaast waren van hout. Als ontbijt was er paarse boekweitpap, waar wel moerbeien maar geen rozijnen in zaten, en nergens was een koekje of wafeltje te bekennen. Lusteloos lepelde Louise de drab naar binnen, terwijl ze geen acht probeerde te slaan op de drukte rondom haar.

Een tafel verderop zat de lange jongen die haar gisteren al was opgefallen haar aan te staren met de blik van een vriendelijke logge hond. Gisteren na de Oerdans hadden ze kennis gemaakt, een korte naam had hij. Bram, Sem of Flap of zoiets. Hij wees op zijn kom en trok een enorme pruillip. Flap paste eigenlijk heel goed bij hem.

Ze lachte naar hem, stak haar tong uit en nam nog een hap. Hij had gelijk: de pap was als lijm tussen haar kiezen. Op een keer had ze bij Tobias thuis mogen ontbijten, in de serre van het zonnige huis waar hij woonde, met een zonnige moeder erbij geleverd die de tafel vol zette met allerlei heerlijkheden. Dikke pannenkoekjes, malse vleeswaren, romige kazen, en zelfs zoetwaren: gekleurde hagelslag, gestampte muisjes, kokosbrood. Bij Louise thuis aten ze zulke dingen niet. Ze had mogen kiezen uit drie soorten sap en twee soorten thee. Tobias volgde een speciaal dieet, omdat hij professioneel hockeyer wilde worden, maar zij had van alles genomen. Ze had het gevoel gehad dat ze in een ander land was. Luilekkerland.

Nu was ze echt in een ander land. Om haar heen werd druk in allerlei talen gepraat. Het was vreemd dat

ze hier weer bij de jongsten hoorde, net nu ze er thuis de brugklas op had zitten – en een stuk van de tweede klas. Wie begon er nou een schooljaar in januari, die Engelsen waren gek. Wollebrandt schoof naast haar.

‘Help,’ fluisterde hij.

Ze had haar broer al vaak moeten redden van anderen die hem treiterden. Maar Joris, die achter hem aan kwam, leek oprecht enthousiast zijn gezelschap op te zoeken. Er was geen plek meer voor hem op de bank.

‘Die jongen denkt dat hij alles beter weet,’ zei Wollebrandt met een diepe zucht. ‘Hij dacht uit te moeten leggen dat fossielen uit het Ordovicium jonger zijn dan die uit het Cambrium!’

‘Belachelijk! Weet je dat er hier geen wif is? Tobias weet nog niet eens hoe ik nu heet.’

‘Ja,’ zei haar broer. ‘Maar Wen, het wordt vast wel leuk.’

‘Noem me geen Wen. En hoezo: wel leuk? Ik blijf hier niet hoor, ik ga nog liever dood!’ Ze zei dat laatste per ongeluk erg hard. De koddige jongen aan de andere tafel grijnsde weer breed naar haar. Ja zeg. Ze bleven lachen.

‘Het valt echt wel mee,’ zei Wollebrandt, ‘je zult wel gauw wennen hoor, Wendel-’

‘Noem me niet zo, zeg ik toch!’

‘O ja. Louise. Sorry. Goede pap hè, lekker paars en warm en glad, het glijdt zo naar binnen.’

‘Wat zeg je nu weer!’

Blanco staarde Wollebrandt haar aan, haalde zijn schouders op en schepte nog een portie pap op. Hij

likte uitgebreid zijn lepel af. Ze zag zijn tong, met paprestjes.

‘Doe niet zo goor. Waar moeten we zo naartoe?’

‘Weet ik niet... Na de Ochtendgroet zullen we het wel horen.’

‘Zou de Groet per klas of hier in de aula gebeuren?’

‘Hier in de aula, lijkt me.’ Hij was nog niet uitgesproken of de stem van miss Mortimer galmde door de hal.

‘Goedemorgen Sterren van Morgen,’ zei ze, *‘Rise and shine.* Wij groeten de zon die ons warmt, de aarde waarop wij staan. Het wassende water, de luister der lucht, de weg die wij gaan. Iedere ziel aan elkander gelijk, van mens en van dier. Van adem en aarde, van vlam en van vocht. Samen alles, in eenzaamheid niets.’

Natuurlijk zei ze dit in het Engels, maar het ritme van de zinnen was hetzelfde als in het Nederlands. Louise kon zo mee mummelen. Zouden ze thuis ook aan het groeten zijn? Het was daar een uur eerder. Of later? Ze miste de kinderen uit de commune. Dingeman die de boel altijd verhaspelde, Adelinde die de woorden zong, de kleine Broos met zijn gebrabbel... Zou haar moeder Godelieve nu op schoot trekken?

Na de groet kregen ze inderdaad hun rooster. Alle Nederlandse nieuwelingen zaten bij elkaar in de klas, en daar was ze dan toch blij om.

Als in een roes gingen de eerste dagen voorbij. Op woensdag hadden ze gym. Maar waar? Louise vond de school net een doolhof. Ze was verdwaald. Wollebrandt, Saar en Joris waren nergens te zien, maar daar liep de lange dikke jongen met het prethoofd.

‘Hoe heet je ook weer?’ vroeg ze terwijl ze steun zocht bij zijn indrukwekkende bovenarm. ‘Ik ben Louise.’

‘Ja, jouw naam weet ik natuurlijk. Max. Ik slaap bij je broer op de kamer, maar helaas niet met hem alleen.’

‘Met wie dan nog meer? Ik deel een kamer met Saar. Dat dunne meisje.’

‘Ik met de ijdeltuit.’

‘Joris? Oef.’

‘Ja.’ Hij zuchtte. ‘Dat heb ik weer. We moeten hier naar links, denk ik.’

Louise had geen idee wat de gymles zou behelzen. Tot nu toe waren de lessen vrij normaal verlopen, al was de lesstof dan in het Engels, heetten de vakken anders en droeg iedereen een soepjurk. Dat laatste wende snel. Er waren zelfs jongens die er goed in uitzagen, als een soort schildknapen of ridders.

‘Zeg, ik zie nog steeds nergens een gymzaal. Of zou het eruitzien als een lila ei met wollen muren? Ik sluit niets uit. Daar loopt Madelief,’ zei Max. ‘Madelief? Wacht even.’

‘Hoi,’ zei Madelief toen ze tegenover haar stonden. ‘Lukt het een beetje, kinderen?’

Staarde Max nou naar Madeliefs borsten? Als hij met Louise praatte, dwaalden zijn ogen ook steeds naar omlaag... Ze trok haar tuniek wat naar achteren.

‘Die kant op,’ wees Madelief. ‘Op het eind van deze gang. Ik denk dat jullie naar buiten gaan, het weer is goed vandaag.’

Max keek bedenkelijk en ook Louise was verbaasd: buiten was het bewolkt met maar af en toe een flardje zon. Het was vast koud en het waaide. Madelief lachte. ‘Voor Cornwall is het goed weer, hoor, Maxie!’ Grappig dat zij, toch een hogere klasser, zijn naam al kende.

Even later stonden Louise en Max voor de grote klapdeur van een gymzaal, zeker tien minuten te laat. Binnen was alles in de Mortimerkleuren geverfd, wit, pastelblauw, lichtgroen en zacht oranje. Hun klasgenoten, onder wie Wollebrandt, zaten in een kring op de grond.

‘De weg kwijt zeker? Voor deze keer zie ik het door de vingers,’ zei een potige mevrouw die wel de gymjuf zou zijn. ‘Max van der Plas en de vrouwelijke Van Willigenburg, neem ik aan? Want de mannelijke variant is er al. Ga maar gauw zitten.’

Iedereen had het druk met smoezen. Vreemd hoe snel dat ging: het voelde nu al als een klas, alsof ze bij elkaar hoorden, de gezichten waren Louise nu al een beetje vertrouwd. Er zaten in hun klas buiten de Nederlanders vier Engelsen, een Spaans meisje dat nogal een aanstelster leek, een Duitse met pluishaar en een knappe Franse jongen die vaak liep te neuriën. Louise vond Max de leukste van allemaal, omdat hij duidelijk

niet van plan was iets serieus te gaan nemen. Ze hoopte dat ook Wollebrandt dit keer iemand zou vinden die hij aardig vond. Heel groot achtte ze die kans niet: hij praatte nog met niemand.

‘Ik herhaal kort wat ik al gezegd heb,’ zei de lerares. ‘In dit eerste trimester volgt iedereen natuurlijk de rituele danslessen, maar er is ook een facultatief deel aan de Bewegingsleer hier op school. Dat betekent dat jullie kunnen kiezen uit diverse sporten.’

O, nee, o, bah, dacht Louise die alle sport hartgrondig haatte.

‘Goed,’ zei de lerares. ‘Iedereen die voor zwemmen kiest, kan daar gaan staan, in de hoek. Maar het zwembad wordt pas in het voorjaar opengesteld; tot dan volgt de zwemploeg de lacrosselessen. Voor iedereen die te weinig water in zijn profiel heeft, is dit aan te raden.’

‘Lacrosse?’ zei Louise.

Joris stak zijn vinger op. ‘Dat is een soort hockey. Weinigen in Nederland kennen het, maar mijn oom Frans-Willem excelleert in deze sport.’ Zijn tuniek was, net als die van Max, wit: hij had te weinig aarde. Hij zat te veel met zijn hoofd in de wolken zeker. Wolken van eigendunk.

‘Juist,’ zei de docente. ‘Blijft over, in hoek twee: Morris-dans, in hoek drie: atletiek, en in de vierde hoek: *horsemanship*.’

Louise sprong op. Hadden ze hier páárden? Haar kamer thuis hing vol met paardenposters. Eén keer per week had ze les in dressuur op de manege. De travers,

schouderbinnenwaarts en een keertwending kon ze al rijden. Ze huppelde naar de hoek waar het paardenclubje zich verzamelde. Tot haar verbazing kwam Max achter haar aan. Ze kon zich hem niet op een paard voorstellen. Ook de lerares keek bedenkelijk.

‘Hm,’ zei ze. ‘Weet je het zeker? Nou, dan zal jij Troy wel moeten hebben. Je bent te groot en te zwaar voor de andere paarden.’

Er kwamen drie mensen binnen van wie nauwelijks uit te maken viel of het leraren of leerlingen waren, zo ontzagwekkend groot en volwassen zagen ze eruit. De lerares introduceerde ze als zesdeklassers. Elk nam een groepje mee. Voor de ruiters bleef de juf zelf over.

‘Loop maar mee,’ zei ze. ‘De stal en de paddock zijn achter de school. Mijn naam is Denise Archbold. Jullie mogen me Denise noemen.’

Louise kon zich niet voorstellen dat ze deze stoere vrouw ooit Denise zou durven noemen. Ook Max schokschouderde, maar het Spaanse meisje kwetterde direct: ‘Denise, *what kind of the horses are there at these school?*’ Haar Engels was niet best, maar haar enthousiasme sprak boekdelen. Ze had een eigen paard thuis, een Andalusiër.

‘*Wait and see,*’ zei miss Archbold.

8

Alle leerlingen die meededen aan *horsemanship* kregen een oliejack uitgereikt, een ouderwetse gele regen-

jas. Door een zijdeur liepen ze de school uit. Het verbaasde Louise dat ze geen rijbroek aan moesten.

Zoals altijd wanneer ze ging paardrijden kriebelde het in haar maag. Behalve prachtig, lief, vertederend en indrukwekkend vond ze paarden ook een beetje eng. De manegepaarden thuis keken bij het opzadelen soms zoals Tobias wanneer hij een boek voor school moest lezen. Sommige merries draaiden hun kont naar je toe wanneer je hun box binnenging, of schopten en hapten als ze het zadel vast gordde. Zouden de paarden hier dat ook doen? Ze vond het zielig om op zo'n dier te klimmen dat er overduidelijk geen zin in had.

'Zeg,' zei Max. 'Zo'n paard, hè. Vindt zo'n beest dat nou eigenlijk léuk, rondjes sjokken door een zandbak met een mens op zijn rug? En hoe kom je erop? Wordt er een trapje bijgeleverd?'

'Beest? Een paard is toch geen beest.' Er ging haar een licht op. 'Heb jij nog nooit paardgereden? Echt niet?' Ze proestte om zijn bezorgde gezicht. 'Je komt toch uit Limburg? Daar kun je juist geweldig paardrijden! Mijn broer en ik gingen tijdens een vakantieweekend bij Maastricht in de buurt een keer mee op een rit met Arabieren, en...'

'Wablief?' zei Max.

'Arabieren. Dat is een beroemd paardenras, met zo'n opwippende neus, weet je wel?'

'Een opwippende neus, maar natuurlijk.'

Louise lachte zo dat ze bijna struikelde. Ze moest vaak om Max lachen. Dat zou Tobias haar toch niet kwalijk nemen? Wat zou hij van Max vinden? En van

Saar? Van het gebouw en de velden hier? Zou hij op het Mortimer willen zitten? Er was in ieder geval veel ruimte om te hockeyen. Het gezonde eten zou hem ook wel aanstaan.

Ze volgden een pad richting zee. Verderop lag het zwembad. Het was vloed. Golven spatten over de rand; het water in het bassin klotste wild.

‘Gelukkig hoeven we daar niet in,’ zei Max. ‘Voorlopig. In mei lijkt het me wel wat. Lekker bommetjes maken.’

Louise knikte.

Ze rook de paarden nog voordat ze ze zag. Voor het stalgebouw lag een groot omheind stuk grond. Daar liepen de paarden. Of paarden? Lourdes bleef staan en zei, half verbaasd, half verontwaardigd: *‘Are that the horses? Those are no horses.’* En gelijk had ze. Pony’s waren het, maar aardige pony’s: klein en stevig, met ruige manen, harige vachten en een lief gezicht. Ze hadden iets weg van speelgoedpaarden. Hun schofthoogte was nog niet eens anderhalve meter. Konden ze daarop rijden?

Er hingen op verschillende plekken hooinetten in de paddock. De meeste paardjes aten of stonden te dutten. Het zag er vredig uit. Maar was het niet veel te koud voor ze?

‘Dit zijn oerpaarden,’ doceerde Denise Archbold. Ze keek Lourdes streng aan. ‘Ze verdienen, zoals elk organisme op deze aarde, groot of klein, jullie respect. En het zijn wel degelijk paarden, er kan een volwassene op rijden. De Vikingen brachten deze prachtige dieren

naar IJsland. Het ras is nooit vermengd geraakt. IJslanders zijn verwant aan de steppepaarden van Mongolië, aan het... wie kent de naam van een oerpaard?’

‘Przewalskipaard!’ riep Louise. ‘Eh, Przewalskihorse?’

Max grinnikte

‘Yes, indeed,’ zei Denise. Ze zag er in haar grote trui heel anders uit dan de instructrice thuis op de manege. Zou ze echt kunnen paardrijden? Met die klosschoenen? Denise legde uit dat ze op het Mortimer zoveel mogelijk uitgingen van hoe paarden in de natuur leefden.

Nu verscheen er een kolos van een paard om de hoek van de stal. Hij had een boeg als van een schip. Zijn gigantische hoofd was voorzien van opvallend lieve ogen. Onder aan zijn benen had hij harige sokken, boven hoeven zo groot als soepborden. Hij draaide zijn oren naar voren en kwam naar hen toe gesjokt. Zijn rug was zeker 1,85 meter hoog. Max deinsde achteruit. Louise deed juist een stap naar voren, net als de andere meisjes. Wat een schát! Een echt Belgisch trekpaard.

‘Hi, Troy,’ zei Denise die het reuzendier tussen zijn oren kroelde. ‘Max, *meet your new best friend. He is just like you.*’

Iedereen lachte, Max ook, maar Louise zag dat hij bleek werd.

‘Zie je nou, trapje nodig,’ zei hij met een gek piepstemmetje.

Denise deelde halsters en borstels uit. Ze noemde de namen van paarden, de een nog vreemder dan de

andere. 'Raudur, Vanadis, Selja. En Troy dus.' Het laatste halster was dubbel zo groot als de rest.

Onwennig bleven de leerlingen aan de omheining staan. '*Come on, guys!*' Denise wees aan wie welke pony pakken moest. Louise kreeg Loá. Als die nou maar lief was... Max sloop richting Troy, met een gezicht alsof hij een valse leeuw benaderde. Louise moest ook even slikken; was het echt de bedoeling dat ze zo maar tussen al die paarden door liep? Van dichtbij waren ze toch niet zo klein. Voorzichtig liep ze achter twee bruine konten door – nóóit achter een paard gaan staan, was haar geleerd, maar hier kon het niet anders – naar de beige pony die haar was aangewezen. Hij had zwarte onderbenen, manen en staart.

Louise bleef staan toen de pony nieuwsgierig naar haar toe kwam. Hij stak zijn neus naar voren en trok aan het halster met zijn lippen. Toen ze het met twee handen ophield, stak hij zelf zijn hoofd erin!

Toch jammer dat Wollebrandt er niet was... hij kon goed overweg met paarden, hij reed zelfs goed. Vroeger reden ze wel eens samen, soms zelfs met zijn tweeën op één paard, zonder zadel. Maar paarden konden hem niet veel schelen, hij zag liever versteende dieren uit de prehistorie dan levende dieren van nu. Louise klikte het halster dicht. Met het modderige paard achter zich aan liep ze trots tussen de andere paarden door naar de poetsplaats. Bang was ze al niet meer.

Peter, een Engelse jongen, borstelde een lichte vos.

'Zet Loá maar naast Selja,' zei Denise. 'Je kunt haar

straks poetsen, maar help eerst je grote vriend even. Ken je de paardenknoop?’

Louise kende de paardenknoop. Ze bond Loá aan de balk.

Max was Troy dicht genaderd, maar stond als verstijfd. Het paard at bedaard hooi, zonder aandacht voor de bibberende jongen. Dankzij Max’ angst durfde Louise ineens alles, zo ging dat met haar en Wollebrandt ook altijd. Ze nam het halster van Max over, aaide de reuzenneus van het paard en gespte het halster om. Ze reikte Max het touw aan.

‘O, *dear*,’ zei Max. ‘Een levend flatgebouw.’

‘Hij doet niets, kom nou maar.’

Telkens benauwd omkijkend ging Max de paddock af, met Troy achter zich aan.

‘Hij hijgt in mijn nek,’ mompelde hij. ‘Straks gaat het mis. Straks gaat het heel erg mis.’

Loá had tot Louises verbazing een borstel in haar bek. Die wilde ze eerst niet loslaten, maar toen Louise eenmaal aan het borstelen was, viel ze bijna in slaap. Pal tegenover haar stond intussen een jonge ruïn die er zo verschrikkelijk lief uitzag dat Louise hem wel op haar nachtkastje wilde zetten. Lourdes stond ernaast met een hoevenkrabber. Ze keek nog steeds heel ontevreden. ‘*It is not a real horse,*’ pruilde ze. ‘*It is a pony. For little children.*’

Met de paarden nog steeds aan het halster liepen ze op een rij naar een buitenbak. De zon brak door. De woeste haren van de pony’s wapperden in de wind, net als Louises eigen haar dat steeds in haar mond belandde.

Ze stelden zich, net als op de manege, op in een rij in het midden. Gewoonlijk zouden ze nu opstijgen. Maar deze paarden waren nog steeds ongezadeld. Zouden ze het zadel hier pas op krijgen? Hadden ze geen hoofdstel? Louise kroelde Loá door haar manen. Schattige oren had hij. O nee, zij: het was een merrie.

‘Oké,’ zei Denise. ‘Attentie. Lourdes, leid Raudur naar de hoefslag. Hij is de ongeduldigste van het stel en mag dus als eerste. Let op, hij houdt van kunstjes, het is net een circuspaard.’

Moesten ze met de paarden lopen? In plaats van erop te rijden?

9

‘*Horsemanship* is geweldig,’ fluisterde Louise tegen Wollebrandt en per ongeluk ook tegen Joris, die naast hem zat. Ze hadden scheikunde. Mister Poll, de leraar, was erg dik. Al zijn lessen gingen tot nu toe over eten maken en de chemische processen die zich in de pan afspeelden. ‘Gisten & Rijzen’ stond er dit keer in sierlijke krulletters op het bord. Mister Poll had een slome, neuzelende manier van praten. Louise vond het heel moeilijk om naar hem te luisteren.

‘We leren alles over de taal van paarden,’ ging ze door. ‘Ze praten met hun lijf. En wist je dat IJslandse paarden vijf gangen kunnen hebben? Of dat de motor van een paard in de achterhand zit?’

‘Achterkánt,’ zei Joris.

‘Nietes, dat heet achterhand bij een paard.’

‘Stilte daar in de hoek!’ zei mister Poll. Daarna vervolgde hij zijn uitleg over brood bakken, want dat gingen ze straks doen.

Louise vroeg zich af wat Loá, Raudur, Erill en Troy nu deden. Aten ze hooi? Liepen ze in de bak? Lagen ze lekker in het zand? Ze kende intussen alle paarden bij naam en hielp elke dag na de lessen met voeren en uitmesten. Max ging meestal mee, die stond dan bij het hek gezellig te roken en te kletsen. Ze hadden veel lol samen en de dagen vlogen om.

Tobias miste ze minder dan ze verwacht had. Ze had ook geen contact met hem, want de computerles ging steeds niet door. De leraar was aldoor ziek. Louise praatte wel zoveel mogelijk over haar vriendje thuis, maar niemand leek erg geïnteresseerd. Saar gaf zelden antwoord, Max zat vol afleidende geintjes en Wollebrandt waarde ergens rond in zijn Wollebrandtuniversum. Alleen Lourdes leefde innig mee als Louise iets zei over haar grote liefde thuis. Ze sloeg haar bruine ogen op, klemde een hand aan haar hart en beweerde voor Tobias en Louise te zullen bidden – Lourdes was katholiek. Voor de zoveelste keer vroeg Louise zich af of er nu echt niet een manier was om Tobias een bericht te sturen. Een brief duurde zo lang, en hij hield niet van lezen. Misschien moest ze toch maar een kaart sturen.

‘Ja, mevrouwtje Van Willigenburg, blijven we er nog éven bij?’ Mister Poll klonk nu echt boos. ‘Weet je wat? Ga maar aan de andere kant van de klas zitten, in

plaats van zo gezellig bij je broer. Het vlot zo niet erg met je concentratie.'

'So sorry, sir,' zei Louise. Ze graaide haar spullen bij elkaar en liep naar een andere tafel, bij de deur. Nu zat ze lekker naast Max!

'Hi,' zei hij met een brede grijns. 'Moet ik je even met je concentratie helpen?'

'Yes please, monsieur,' zei Louise. 'O nee, da's Frans.'

Max' wangen bolden op, maar hij wist zijn lachen in te houden.

Er werden kommen, weegschalen en zakjes meel rondgedeeld. Even later stonden ze deeg te kneden. Het was zwaarder dan Louise had gedacht. Max steunde en kreunde ook.

'Kom,' zei hij ineens. 'Genoeg lichaamsbeweging voor vandaag. We gaan even uitrusten, Lowiesje. Elders. Met een lekker hapje erbij.'

Max stond op en duwde de deur van het lokaal open. Nieuwsgierig volgde Louise hem de gang op. Mister Poll had het niet in de gaten. Hij stond met zijn rug naar hen toe iets uit te leggen aan Lourdes en Saar. Max legde een vinger op zijn lippen en trippelde met dat grote lijf van hem op zijn tenen door de gang. Hij pakte haar hand. Zulke dingen, door haar haar woelen, haar voor de gein omduwen of even vastpakken, deed hij heel gemakkelijk. Hij stoeide ook met jongens; zelfs bij Wollebrandt probeerde hij het af en toe.

Max was de meest onbekommerde persoon die Louise ooit had meegemaakt. Ze waren zo vaak samen dat er in de klas al grapjes over gemaakt werden. Lour-

des zei dat Max verliefd op Louise was. Maar dat was onzin. Ze hadden het gewoon heel leuk samen. Waarom zou je niet bevriend kunnen zijn met een jongen?

Ze kwamen in een gangetje terecht waar Louise nog nooit geweest was. Het liep uit in een erkertje. Daar stond op een pilaar tussen de ramen een pot, met een deksel.

‘Tegen niemand zeggen,’ zei Max rollend met zijn ogen, ‘maar dit is dus De Urn.’

‘De wat? Is dat niet voor doden?’

‘Zeer juist opgemerkt, schone jonkvrouwe. Urnen zijn voor dooien. Voor hun as. Als het lijk is vergaan in de vlammen. *Fire, fire, let the flames go higher...* Ken je dat liedje? Kijk.’

Hij draaide de pot om. Er stonden twee namen in gekrast. *Stephen Rupert Mortimer, 1956 – 20..* En eronder: *Ann Liv Mortimer-Watson, 1958 – 20..*

‘Nee toch,’ zei Louise. ‘Hè? Maar ze leven toch nog, de Mortimers? Staat die urn hier te wachten tot ze gestorven zijn?’

‘Juist,’ zei Max. ‘Of... Het zijn geesten en deze school is eigenlijk een spookkasteel. Huhuhu.’

Hij tilde het deksel van de urn en stak zijn hand erin.

‘Simsalabim! Ik heb verstopplekken door de hele school.’ In zijn knuist hield hij een zakje chips en een groot stuk salami. ‘Moment... Nog even grabbelen, jawel, *es gibt auch* drop! En... een flesje chilisaus. Heerlijk, magnifiek lekker, maar daar hebben we nu niets aan.’

Louise moest vreselijk lachen. Ze propten hun wangen vol drop – de rest bewaarden ze voor ‘nog nijpender tijden’, verordonneerde Max – en liepen al kauwend giechelend terug naar de les. Max greep haar hand weer, net op het moment dat miss Mortimer in een van haar uitzinnige wappergewaden de hoek om kwam zeilen.

‘Dag lieve kinderen,’ zei ze. ‘Dag lieve, lieve kinderen. Op zoek naar lucht, jullie beiden? Kom eens even hier.’

Louise slikte in één keer een enorme bonk drop door en hoopte maar dat haar mondhoeken niet zwart zagen, maar Max negeerde miss Mortimer. Hij trok Louise mee.

‘Het is toch een spook,’ zei hij. ‘En ik zie geen spoken, *I only have eyes for you.*’ Daarop dreutelden ze met een onschuldig gezicht het lokaal weer in. Dat Max dit soort dingen zomaar durfde!

Mister Poll was niet in het lokaal. Officieel was de les nog in volle gang, maar hun klasgenoten hingen maar wat rond in het laboratorium. Het rook er intussen heerlijk naar gebakken brood. Wollebrandt stond als enige ernstig door een ovenraampje te turen. Joris riep: ‘Maxie, wreed boeiend plan hier, kom er even bij, man. We gaan destilleren!’

Het was de pauze na de scheikundeles. Louise zat in een hoek van de volle aula met haar vingers in haar oren te doen alsof ze las. Ze had zin om te gillen. Die broer van haar! Joris en Max hadden geprobeerd alcohol te stoken in de les. En Wollebrandt had dat doodleuk direct aan de leraar doorverteld.

Ze beet haar duimnagel te ver af; een druppeltje bloed bolde tevoorschijn. Iedereen was woedend op Wollebrandt. Zij ook. Als hij maar niet dacht dat zij het wel weer voor hem op zou nemen, dat ze hem kon redden. Het was zijn eigen schuld. Hij deed het niet expres, maar waarom was hij zo'n domme klikspaan?

Ze was het zo zat. Hun ouders dachten dat Wollebrandt heel slim was. Dat hij alles kon, met zijn vwo-advies. Zij had vmbo-tl... Maar zagen haar ouders niet dat hij beter was in léren, maar zij in léven? Wisten ze niet hoe onhandig en wereldvreemd hij was? Dat hij nu ook op deze school weer buitengesloten zou gaan worden? Het nieuws over het verraad ging natuurlijk als een lopend vuurtje rond. Straks pestten ze hem ook hier weer, net als op de Baarnse Scholengemeenschap.

Daar kwam Max aan, met een bleke, geschrokken Joris in zijn kielzog.

'Mister Mortimer gaf ons een enorme preek,' zei Max. 'En straf. We moeten elke dag de heggen snoeien. Twee weken lang, en dat allemaal dankzij dat broertje van je! Weet je wat voor doorns er aan die vlechtheg-

gen zitten? Wayne zegt dat hij een halfjaar geleden één keer een vinger uitstak naar zo'n heg en dat hij nu nog intens pijn lijdt.'

'Wayne?' vroeg Louise.

'De vriend van Madelief. Wayne Wilberts. Die donkere.' Bedoelde hij de knapste jongen van de school? Kende hij die? Louise raakte steeds meer van Max onder de indruk.

'We moeten nu direct beginnen. Dag jonkvrouwe. Zij die gaan sterven, groeten u.' Joris liep zonder iets te zeggen achter Max aan.

Louise zuchtte. Wat moest ze twee weken lang na lestijd zonder Max?

Even later kwam Wollebrandt de aula in. Hij had wat boeken onder zijn arm en liep als een stijve professor, zijn blik strak naar de grond gericht. Louise zag hoe anderen elkaar aanstootten. Een paar meisjes verderop aan een tafel bogen de hoofden naar elkaar toe en begonnen druk te fluisteren, terwijl ze af en toe naar hem keken. Eén kneep zelfs haar neus dicht. Keken ze ook naar haar? Dachten ze soms dat zij ook een verlikker was?

Alles in Louises binnenste verhardde zich. Dwars door de drukke aula heen stormde ze op Wollebrandt af.

'Wat heb je nou gedaan,' brulde ze in het Engels zodat iedereen het kon verstaan. 'Idioot die je bent!'

Wollebrandt kromp ineen. 'Ik dacht...'

Maar het kon haar niet schelen wat hij precies had

gedacht. Ze draaide zich om en liep weg. Zo. Nu wist iedereen dat zij er niets mee te maken had, dat zij anders was, totaal anders dan hij, al waren ze honderd keer een tweeling.

Ze probeerde niet te denken aan hoe Wollebrandt keek, aan hoe ze hem had laten staan, helemaal alleen. Ze holde door de gang en kwam langs een nis met een standbeeld, daar kroop ze achter weg. Ze liet zich op de grond zakken, trok haar knieën op en begon te huilen. Zie je nou wel. Mortimer Mansion was een rot-school. Ze hadden hier nooit heen moeten gaan.

//

Louises benen leken van hout gemaakt, haar kont deed pijn. Hoe lang zat ze hier nou al? Straks waren haar ogen helemaal rood, dan kon iedereen zien dat ze gehuild had. Maar ze kon maar niet ophouden. Wat was alles afschuwelijk, vreselijk, *horrendous* – zoals ze hier zeiden. Wat zou Wollebrandt nu doen? Als hem maar niets was overkomen. Wat had haar bezielde? Misschien hadden de anderen zich wel op hem gestort. Misschien sloegen ze hem wel, een voor een, of spuugden ze op hem. Haar schuld. Allemaal haar schuld. Waarom werd ze altijd zo driftig? Hadden ze dan toch gelijk, had ze te veel vuur? Ze deugde niet, Wollebrandt had beter gewoon in zijn eentje geboren kunnen worden, wat had hij aan zo'n zus...

Ze draaide woest haar vuisten in haar ogen – ophou-

den met huilen! – en zag ineens dat er iets tussen de voeten van het standbeeld uitstak. Een stukje glimmend papier. Ze stak haar hand uit en ja hoor: daar kwam een chocoladereep tevoorschijn. Karamel met zeezout. *Max was here!* Ze at achter elkaar de hele reep op.

Met een mond vol chocola kroop ze achter het standbeeld vandaan. Het stelde een engel voor, dat zag ze nu pas, die klaarstond om op te stijgen, één voet aan de grond, de ander op de tenen. Waardoor er precies een reep chocola onder paste.

Gelukkig was de gang leeg. Op de deur van het lokaal tegenover de engel hing een bordje. *Computer Room*, stond er op. *No access for students without supervision*. Wacht eens even: dit was het computerlokaal... Daarachter stonden schermen, daarachter waren toetsenborden, daarachter was het internet! Ze voelde aan de deurklink. Tot haar verbazing gaf hij mee. Haar hart bonkte.

In het lokaal was het schemerig, maar de schermen stonden op *standby*. Hoeveel tijd zou ze hebben? Zou er straks een klas binnenkomen? Kon ze snel even Tobias een bericht sturen? Ze ging op het dichtstbijzijnde krukje aan de dichtstbijzijnde computer zitten en greep de muis. Het scherm flikkerde op, de computer, een oud model, werd knorrend en reutelend wakker. Oef, wat duurde het lang. Van de zenuwen kon ze haar login-naam even niet bedenken.

Maar de internetverbinding werkte! Helaas was Tobias niet online op Facebook. Op Skype dan, even

bellen? Geen gehoor. Waar zou hij zijn, wat deed hij?

‘Hoi,’ schreef ze maar gauw in Messenger. ‘Sorry dat het zo lang duurde, er is hier nergens wifi. Hoe gaat het? Met mij niet zo.’

Ze fronste. Wat moest ze nou verder nog schrijven? Ze voelde zich verlegen, alsof ze het tegen een vreemde of een verre neef had. Ze wiste het berichtje weer. Eerst maar eens op zijn pagina kijken. Goh. Hij had een leuke tijd, zo te zien. Hij had veel skivakantiefoto’s geplaatst, maar ook foto’s van daarna. Wacht eens. Was hij gisteren op een hockeyfeest geweest? En wie was dat meisje dat op elke foto in de joelende massa pal achter hem stond? Anne Fleur Binckhorst van Wavren Calcoen... Nee toch?

Voor de rest had hij uitsluitend dingen gepost over voeding. Niets over haar. Wel over zemelen, eiwit-ten en zeewier. Ze staarde weer naar de foto’s van het hockeyfeest. ‘Troe Lala’ vond dit leuk. Wie was dat? Nog maar een keer inbellen op Skype...

Op dat moment hoorde ze geluiden op de gang. Ze klikte snel alles weg en schichtte het lokaal uit, de trap af, de hal in. Daar keek ze besluiteloos om zich heen. Wat erg dat Tobias haar niets had gestuurd. Het liefst zou ze nu bij Wollebrandt zijn. Hij zou vast goedig luisteren als ze hem vertelde over al haar zorgen en verdriet. Konden ze het meteen bijleggen.

Ze liep trap op, trap af, een rondje de hele school door. Maar Wollebrandt was nergens te bekennen. Toen ze uiteindelijk weer in de hal stond, kwam Max net de trap af. Hij keek met een ongelukkig gezicht naar zijn hand.

‘Max!’ riep ze. ‘Wat is er met je hand aan de hand?’

Op dat moment ging de gong voor het eten. Aan tafel, te midden van alle drukte, liet hij het haar zien: een gemene doorn was diep in zijn handpalm gedrongen, onder zijn duim.

‘Dat moet je er, denk ik, uit poeren met een naald,’ zei Louise.

Max trok wit weg. ‘Ik heb het niet zo op naalden.’

‘Laat mij eens... Leg je hand maar op tafel.’ Ze hield haar vork in de vlam van een kaars. Gelukkig had hij scherpe puntjes. Niemand lette op hen. Max zat roerloos terwijl zij een gaatje maakte in zijn hand boven de doorn. Voorzichtig draaide ze een van de punten van de vork rond. Ooit had haar moeder haar op zo’n manier van een splinter verlost, tijdens een kampeervakantie.

Zo was het goed... het gaatje was groot genoeg. Ze pakte de grote jongenshand met beide handen vast, boog naar voren en bracht hem naar haar mond. Nu moest ze het doorntje eruit zuigen. Even keek ze op naar Max. Hij staaarde haar aan, zijn ogen opengesperd alsof ze hem in een standbeeld had veranderd, een verbijsterd standbeeld.

‘Zo,’ zei ze even later en spuugde het doorntje op tafel. ‘Ook alweer klaar!’

‘Dankjewel,’ zei Max die knalrood in zijn gezicht was. ‘Wauw.’

Louise gloeide: dat had ze goed gedaan. Misschien was ze toch zo slecht nog niet. Aan een andere tafel zag ze Wollebrandt naast Mathieu zitten. Hij was nog

heel. Hij zag er zelfs wel vrolijk uit. Hij redde zich wel even zonder haar.

Ze draaide zich weer naar Max. 'Goede gierst vandaag,' zei ze en nam een hap. 'Wie gierst ziet, blijft friet niet. Hoorde je dat? Allemaal ie's!'

Max schudde van het lachen en kneep haar even in haar nek.

12

'Hé,' vroeg Saar. 'Hoe gaat het eigenlijk met je vriend?'

Louise, die met één been in haar pas verkregen *horsemanship*-rijbroek door de kamer hopste terwijl ze de ander erbij trachtte te wurmen, was zo verbaasd dat ze omviel.

'Wat?' zei ze schaapachtig vanaf de grond. 'Bedoel je Max?'

'Nee, je vriend thuis natuurlijk! Tobias, toch?'

Louise kreeg een ongemakkelijk gevoel. Sinds de mislukte keer was het niet meer gelukt het computer-lokaal stiekem binnen te gaan. Maar ze had er ook niet erg haar best voor gedaan. Ze wist niet precies waarom niet. 'Best,' zei ze maar.

Het was zaterdag, dan waren er geen lessen en konden ze min of meer doen wat ze wilden. Ze was van plan naar de paarden te gaan; wie weet mocht ze even rijden. Denise Archbold kneep wel eens een oogje toe als ze zonder zadel een rondje reed door de bak. Maar beneden op de binnenplaats stond Max tegen een pi-

laar geleund. Hij wenkte haar.

‘Kom,’ zei hij. ‘Met je leuke broek. Ik ga naar de Til, en jij mag mee.’ Daar liep hij al met grote passen voor haar uit. ‘Pak je jas onderweg even, het is daar koud. Ik moet ook nog even cigs halen.’

‘Wat?’

‘*Cigarettes.*’

Nou vooruit, dan ging ze wel wat later naar de paarden. Ze was benieuwd wat ‘de til’ was. Boven in de school, een verdieping hoger dan waar de meisjes sliepen, waren de jongensslaapkamers. Max duwde een deur open: ‘Hier is het.’

De kamer was een stuk groter dan die van haar en Saar. Het bed van haar broer was keurig opgemaakt. Op zijn nachtkastje lagen zijn fossielenhamer, een boek over aardschollen en een foto van hen beiden met hun ouders thuis, tijdens het feest van de Zonnewende vorig jaar. Haar krans van voorjaarsbloemen zat nog goed, bij Wollebrandt was die over zijn wenkbrauwen gezakt. Ze lachten allebei breed. Hun vader en moeder ook. Ze voelde een steek in haar buik. Ze had zich voorgenomen haar ouders totaal niet te missen, maar dat lukte niet zo goed.

In Max’ deel van de kamer was het een rotzooi. Het bed was bezaaid met kruimels en vlekken, het bovenlaken en de deken lagen op de grond. Daar lagen ook kleren, proppen, lege sigarettenpakjes en Donald Ducks. Max stak zijn hoofd in de kast en smeed nog meer dingen de kamer in, op zoek naar sigaretten.

‘Snurkt Joris?’

‘Huh? Och ja. Hup,’ zei Max. Hij leek een beetje zenuwachtig toen hij de kamerdeur weer achter hen dichttrok. In een hoek van de gang was een wenteltrap. Hun stappen galmde op de treden.

‘Sst,’ deed Max. ‘We betreden verboden grond.’

Ze waren helemaal boven in de school. Ze slopen door een gang met deuren aan weerszijden. In het voorbijgaan las Louise de naambordjes. Dus hier sliepen de leraren, daar mademoiselle Charlou, daar Orson Seymour, de knappe muzikleraar... Goed dat te weten, al keurde hij nooit iemand een blik waardig, behalve om een of andere reden Saar.

Op het eind van de gang was een deur zonder naambordje. Daarachter bleek de zolder te zijn, een duister hol vol oude tafeltjes en stoelen, toneelkostuums aan rekken, kisten en dozen. Er stond zelfs een geraamte. Ze volgde Max schoorvoetend naar een kast in de hoek. Daar zat alweer een deur verstopt, met erachter een ladder en een luik. Ze klommen omhoog en kwamen uit in een torenkamertje. Het stonk er naar knaagdieren en rook. Vier ouderejaars lagen op kussens te roken en te praten. Madelief was de enige die ze kende, en Wayne, van gezicht.

‘Hé, Maxieieie,’ zei een jongen met verward, zwart haar en een klein, rond brilletje.

‘Hi,’ zei Max. ‘Louise, dat is James. En dat daar, dat sproetig excuus voor het mensdom, is Seymour... komt Hil ook nog?’

‘Die heeft een inhaaltoets voor De Leer,’ lachte Madelief. ‘Zit ze in het weekend met mister Mortimer opgescheept.’

‘Dat je niet kunt kiezen,’ zei Wayne dwars door haar heen. Hij had een opvallend diepe stem. ‘Dat is het ergste. Geen zeggenschap over wat je doet, en op welk moment. Laten we daar een nummer over maken. Niet mogen kiezen, alleen omdat je nog geen achttien bent. Al die dwang waaraan wij zijn blootgesteld. Zo intens.’

De rest viel hem bij. Niemand vroeg iets aan Louise, alsof ze onzichtbaar was. Ze zat stilletjes in een hoekje. De jongens waren samen een alternatieve en verboden schoolband aan het oprichten, begreep ze. Ze bespraken de nummers die ze zouden gaan spelen als ze eenmaal de instrumenten bij elkaar hadden. Wayne begon een ritme te tikken, James klopte er op de vloer iets doorheen. Seymour zette het op een zingen. Droog en rasperig was zijn stem.

Max bromde mee alsof hij de bas was. Het klonk anders dan alle muziek die ze hier op het Mortimer maakten, rauwer en ruiger. Dit nummer ging over hen, over hun generatie en hun unieke problemen, legde Wayne even later uit.

‘Hij is de oprichter en de denker van de band,’ zei Madelief nu tegen Louise. ‘Ze maken natuurlijk niet zomaar wat, weet je wel.’

Louise was onder de indruk. Daar begonnen de jongens alweer te zingen en te kloppen. Nu viel haar op dat iedereen zijn voet of been meebewoog op de maat, moest ze dat ook doen? Zat ze er niet naast? Zou iedereen direct zien dat het bij haar niet vanzelf ging?

Haar handen waren klam, ze veegde ze stiekem af aan haar rijbroek. Nu moest ze ook nog hoesten. De

Til stond blauw. Ze was de enige die niet rookte. Suf ei dat ze was, ze leek Wollebrandt wel. Ze wist niets te zeggen of te doen. Het was alsof Louise ergens halverwege de trappen naar zolder was ingehaald door Wendelmoed, het brave grietje Wendelmoed. Max inhaalde diep. Ze moest hem vragen of hij haar kon leren roken. Of was het gewoon een kwestie van doen? Voelde het heet aan in je keel? Schroei de het je tong niet?

Daar kwam nog een meisje binnen. Louise kende haar gezicht. Ze was luidruchtig en stoer, met een volle bruine haarbos, en heel populair. Als je goed keek zag je dat ze een plomp figuur had en grove trekken, maar ze schudde haar haren naar achteren en lachte een volle diepe lach die haar heel mooi maakte.

‘Is dat je meisje, Maxie?’ riep ze. ‘Ik dacht dat ik dat was, jij lekker Hollands ding.’

‘Limburgs, Hillary,’ zei Max.

Louise kreeg een naar gevoel in haar buik toen ze zag hoe het meisje Max door zijn haren woelde, hoe ze met hem stoeide, hem plaagde. Het was alsof die anderen als groep één wezen vormden, met hun grappen en opmerkingen, hun gemakkelijk liefelijk contact, het doorgeven van de sigaretten... en zij viel erbuiten. Zou ze ooit mee kunnen doen? Mogen doen? Willen doen?

Ze was opgelucht toen de straftijd van Max aanbrak. Hij moest weer naar de vlechthekken. Terwijl ze achter hem aan naar beneden stommelde moest ze aan Wollebrandt denken. Zou dit het zijn? Voelde hij zich altijd zo? ‘Ik en de anderen,’ zei hij wel eens. ‘Het zijn altijd zij. En ik. Niet wij. Alleen met jou ben ik een wij.’

En wéér kreeg ze buikpijn.

‘Goede plek hè, de Til?’ zei Max. ‘Miss Mortimer hield er haar duiven. Maar die zijn allemaal kassie-weile. Vergiftigd, gaat het gerucht, door haar geliefde echtgenoot. Met maffe besjes uit de moestuin. Of dat waar is, weet ik niet... je mag trouwens nooit zomaar naar de Til gaan, hoor. Altijd eerst toestemming vragen aan Wayne.’

Alsof ze ooit met Wayne zou durven praten. Zou ze nog eens naar de Til durven gaan? Als Max meeging, misschien... Ze had nog nooit zulke indrukwekkende mensen ontmoet als Wayne en zijn groep.

14

‘Dag allemaal,’ zei miss Wellington, de docente handvaardigheid. Op de grond in haar lokaal lagen grote tekenvellen. Er stonden cirkels en spiralen op. ‘Vandaag gaan we met kleur en vorm aan de gang. Niet zomaar een vorm, maar de eeuwige cirkel, wie weet hoe...’

‘Mandala’s!’ riep Joris.

‘Juist. Deze cirkels, afkomstig uit...’

‘Thailand!’

‘Ja, uit Thailand, kun je nu een ander ook eens de kans geven iets te weten, Joris’ – dit klonk als ‘Djoriz’ en de klas giechelde – ‘beelden metafysisch en symbolisch de kosmos uit. Maar volgens Jung zijn Mandala evengoed een uiting van het onbewuste... Jij daar, wat is jouw probleem?’

‘Honger,’ zei Max.

‘Maar naar wat,’ zei de lerares, ‘maar naar wat? Naar een minder grote aandrang direct toe te geven aan je impulsen? Of naar meer kennis? Van de wereld, van jezelf? Het kan van alles zijn. Jullie lijden allemaal honger, kinderen, dat verwoordt jullie klasgenoot vrij aardig. Goed. Vorm tweetallen en kleur samen een mandala. Ik wil wel goede koppels hebben, opdat niemand in de mandala verdwijnt.’

‘Verdwijnt?’ vroeg Emily, een kerelachtig Engels meisje. ‘Kan dat ding iemand opslokken?’

‘Verdwijnt?’ vroeg Charlotte die ook Engels, maar juist erg keurig was. ‘In de tekening?’

‘Verdwijnt? *Ganz, in eine Illustration?*’ vroeg ook Isolde, de Duitse met het pluishaar.

‘Jazeker,’ zei miss Wellington ferm. ‘In een mandala kun je jezelf verliezen... Letterlijk. Er gaat een aanzui-
gende werking van uit. Vooral wanneer het kleursche-
ma goed aansluit tot in de kern. Daarom: ik check de
koppels even. En jullie moeten de mandala te allen tij-
de afdekken tijdens pauzes.’

Wollebrandt ging naast Louise staan. Ze hadden el-
kaar nauwelijks meer gesproken sinds Louises uitbar-
sting in de aula, maar hij ging er blijkbaar vanuit dat zij
wel weer een duo zouden vormen. Omdat ze nu een-
maal een duo wáren, van hun geboorte af aan. Ze had
met hem te doen. De anderen praatten niet met hem.
Maar ze kon hem niet langer helpen. Ze hoorde nu
bij een heel andere groep dan hij, nog meer dan vroe-
ger. Ze was hem als het ware ontgroeid. Wat moest ze
doen?

Daar kwam de docente. 'Geen sprake van,' zei ze. 'Jullie twee gaan niet samen. Dat zou een vicieuze cirkel opleveren. Jullie teren in op elkaars energie, in plaats van elkaar te verrijken. Ik ga dit nu doorbreken, tweeling of geen tweeling.'

Zie je nou.

Even later kleurde Louise sliertjes in een mandala oranje, terwijl Charlotte op hetzelfde vel vakjes grijs maakte. Wollebrandt moest met Danny.

Na de les ging Louise naar de stal. Loá was toe aan een poetsbeurt. Bovendien vormden zij en de merrie een héél goed duo.

'Je bent het liefste paard van de wereld,' zei Louise. 'Was je maar van mij.'

Er lagen chips in het hooi verstopt, ze wist wel wie dat daar voor haar had neergelegd. Dat was lekker, dat was erg lief, maar ze at ze zuchtend op. Behalve die chips en het paard was haar leven toch eigenlijk een aaneenschakeling van ellende. Wie had ze nou nog op deze wereld? Tobias leek lichtjaren ver weg... alsof ze hem zelf verzonnen had. Saar was een rare, dat zou wel nooit een vriendin worden. Andere vriendinnen had ze hier ook niet. Ze paste niet langer bij haar broer. En of Wayne, Madelief en de anderen uit de Til wisten wie ze was, was maar zeer de vraag. Er was op deze school maar één iemand die echt om haar gaf...

'Jonkvrouwe!' hoorde ze op dat moment.

'Max!' Daar stond hij voor haar neus; het leek wel

telepathie. Ze sloeg zomaar haar armen om hem heen, vanwege de chips, en de chocola van laatst, toen ze zo moest huilen achter het standbeeld, na haar uitval tegen Wollebrandt. Het was zo fijn dat Max hier was, op Mortimer Mansion. Zonder hem zou ze echt niet weten waar ze het zoeken moest.

‘Kom,’ zei hij. ‘Breng dat paard weg. Ik moet je iets laten zien, ik heb iets heel spannends ontdekt.’

‘Alweer? Wat dan? Met wie?’

‘Met jou!’

Iets heel spannends voor hen samen? Gauw gaf ze Loá een kus op haar wollen oor, bracht haar terug in de paddock en liep met Max mee. De instructrice, miss Denise, kwam net de stal uitlopen. Ze wreef haar handen met een doek.

‘Gaan jullie op pad,’ vroeg ze. ‘Die kant op? Het terrein af? Vooruit. Ik geef toestemming, voor deze keer, al is het geen weekend. Maar niet te dicht bij de rand komen, en niet te ver gaan. Tot de afzetting. De kliffen zijn mooi, maar gevaarlijk.’

Max knikte en liep direct stevig door; Louise voelde zich net een hondje zoals ze naast hem dribbelde. Elke keer als ze vroeg waar ze heen gingen, glimlachte hij geheimzinnig. Ze kwamen langs de moestuin, waar een jongen in kokspak boerenkool sneed. Naast hem lag de schoolhond Pawly Burns, met zijn witte poten gestrekt in de zon. Hij keek op en blafte, maar besloot met een grote gaap dat hij toch te lekker lag om met hen mee te gaan. Even verderop ging het schoolterrein over in open veld. Het waaide stevig, maar niet op de

verterende, bijtend koude manier waaraan ze intussen gewend waren.

Ze liepen een heel eind en kwamen uiteindelijk bij een rood-wit lint dat het verboden gebied markeerde. Max stapte er doodleuk overheen. Louise wilde net zo zorgeloos als hij zijn, en alles zomaar durven, dus deed ze hetzelfde. Hij moest haar niet truttig gaan vinden!

Ze kwamen langs wat prikstruiken op een lager gelegen veldje, pal boven de zee. In de rotswand was een opening.

‘Tata,’ zei Max. ‘Ons holletje! Peuk?’

Ze had al vaak zijn sigaretten geweigerd, maar nu knikte ze. Het was een soort grot die hij had ontdekt. Ze konden erin zitten, beschut tegen de wind, met uitzicht op de oneindige golven. De wand van de grot was begroeid met piepkleine, mossige plantjes.

Ze gingen naast elkaar op een steen zitten, de grootste die er lag, rond en glad afgeschuurd door de wind en het getij – het was net een bankje. Max hield zijn aansteker op. Louise zoog aan de sigaret. Nu niet direct gaan hoesten, dacht ze nog.

‘Gaaf het?’ zei Max toen ze was uit gebluft. ‘Wat was er nou daarnet? Je keek zo sip.’

Dat hij dat gezien had!

‘Niks... nou ja, van alles. Ik maak me zorgen over Wollebrandt. Dat hij alleen is en weer gepest wordt... Maar wat kan ik eraan doen?’ Ze vertelde Max over vroeger, over thuis, over school. Hij luisterde aandachtig. Beter dan iemand ooit naar haar geluisterd had.

‘Je zou op onze leeftijd je familie zelf moeten kun-

nen uitzoeken,' zei ze ten slotte. 'Vrienden, zoals jij, zijn nu belangrijker dan familie. Ik zou soms wel willen scheiden, van mijn ouders en mijn broer!'

Tot haar verbazing lachte Max niet. Hij staarde naar de zee en zei niets. Ineens kreeg ze het door: die grote, altijd vrolijke jongen zat te huilen!

Zonder erbij na te denken schoof ze tegen hem aan, zoals ze dat ook bij Wollebrandt deed als die verdriet had. Ze legde een arm om zijn schouders.

'Hé. Wat is er?'

Max huilde niet zo'n beetje: zijn hele lijf schokte.

'Jongen toch,' zei ze maar, zoals haar moeder zou doen. Ze trok zijn hoofd op haar schouder. Ze streek hem door zijn haar en langs zijn geschoren nek, over zijn brede rug. Als vanzelf kwamen er sussende geluidjes uit haar mond. Hij voelde stevig, betrouwbaar en warm aan, net Loá. Het leek een uur te duren, maar uiteindelijk ging Max weer overeind zitten. Hij wreef zijn ogen droog met de rand van zijn tuniek.

'Mijn ouders,' bracht hij uit. 'Ze willen me niet.'

En hij vertelde. Dat hij enig kind was – heerlijk leek haar dat altijd, makkelijk, overzichtelijk, met alleen jezelf maar om voor te zorgen. Maar Max zei dat het helemaal niet fijn was. 'Ik zit er altijd in mijn uppie tussen, bij mijn ouders. Of het is zij tegen mij... Ze hebben me hier gedumpt, op deze debielenschool. Dan kunnen ze lekker scheiden, zonder dat ik in de weg loop. En ruziën over wie mij, hun onhandelbare rotzoon, straks op moet voeden.'

O jee, het leek erop dat het huilen weer begon, zo

dun en pieperig klonk zijn stem. Ze legde haar hand op zijn bovenbeen. Max stak met zijn sigaret een volgende aan. Hij had een stoere mond als hij rook uitblies, dat was haar al eerder opgevallen, zeker nu hij zo verbeterd keek.

‘Kun je het geloven?’ zei hij. ‘Mijn ouders willen mij allebei niet!’

‘Dat kán niet,’ zei Louise uit de grond van haar hart. Wie wilde er nou geen Max in zijn leven! Maar hij wist het zeker: ze hadden het zelf gezegd in een nacht, toen ze dachten dat hij sliep. Hij zat stiekem in de gang en had alles gehoord.

Louise had zich ook afgedankt gevoeld toen ze naar het Mortimer moest. Maar haar moeder stuurde sindsdien wekelijks koekjes en haast om de dag een kaart... daar tekende ze kleine stripjes op, over wat er thuis gebeurde. En er stond altijd in een hoekje ook iets in het handschrift van haar vader. Dat ze een lieve schat was, dat hij haar miste, dat hij hoopte dat het goed met haar ging. De kaarten waren aan haar gericht, niet aan haar en Wollebrandt samen. Wollebrandt kreeg zijn eigen. Max kreeg geen post van thuis. Nooit. Ook geen telefoontjes of mails.

‘Wel komen ze in april langs,’ zuchtte hij. ‘Dan ben ik jarig. Duurt nog even hè.’

Louise legde haar hand tegen zijn wang. ‘Kijk me eens aan?’

Ze hoopte dat hij in haar blik kon zien dat ze hem nooit zou laten barsten, dat hij haar beste vriend was. Dat ze zich nooit eerder zo thuis had gevoeld bij ie-

mand... en dat ze hoopte dat andersom hetzelfde gold. Hij staarde haar met openhangende mond aan. En toen, ineens, kuste ze hem. Met haar ogen dicht.

Max smaakte zout. En naar rook en naar nog iets, iets wat ze niet helemaal thuis kon brengen, maar wat deed denken aan de geur van de zadelkamer. Leer, stof en zweet. Jongen. Er stroomde iets door haar lichaam, iets ongekends. Het maakte dat ze haar rug kromde en de spieren in haar bovenbenen spande. Ze stond in brand en smolt tegelijkertijd, water en vuur ineen, ze hapte naar adem en deed haar ogen open. Ze keek recht in de verbaasde blauwe kijkers van Max.

O jee, schoot het door haar heen, ik doe iets stoms, maar ze wilde er niet mee stoppen, nog even niet... ze zoende hem opnieuw. Hij hapte in haar onderlip, zijn arm raakte haar borsten, er golfde iets wild en woest door haar heen. Er klonk een gek geluid, een vreemd gegorgel, een kreun – was ze dat zelf?

Ze liet Max los.

‘Oeps.’

Zijn gezicht was helemaal rood. Het hare vast ook. Ze streek haar haren glad, kwam onhandig overeind en zei: ‘Tjee. Eh. Volgens mij moeten we al bijna eten.’

De hele lange terugweg had ze Max niets te zeggen. Voor het eerst. Ze durfde hem niet eens aan te kijken.

‘De computerleraar is beter! Straks kunnen we op internet,’ zei Lourdes tijdens de lunch. ‘Dan zie ik uiteindelijk de nieuwe foto’s van de training van Alano!’

‘Wat super,’ zuchtte Meric, een meisje uit de parallelklas dat ook paardengek was. ‘Hoe lang is hij nu onder het zadel?’

Louise nam een hap van haar kervelomelet. Gewoonlijk zat ze op het puntje van haar stoel als Lourdes over haar hengst vertelde, maar nu dwaalden haar gedachten af. Verderop zat Max met Joris. Hij at ook ei.

Het was vreemd tussen hen sinds de wandeling – zo noemde ze het maar. Ze ging Max nu maar een beetje uit de weg. Ze wist zich geen houding te geven, want...

‘Louise?’ Meric stootte haar aan. ‘Voor de derde keer: weet jij wanneer de gezamenlijke buitenrit is?’

‘Hûh? Eh nee, wel gauw hoop ik.’ Zelf had Louise al een paar keer buiten mogen rijden. Wat was het fantastisch, hoog boven de zee of kriskras door de velden te draven. Zo vrij als ze zich dan voelde... Wat zou het leuk zijn, met hun hele lesgroep te gaan, alle paarden mee. Ze moest ervoor zorgen dat alles dan weer normaal was met Max.

De bel ging, ze liepen naar het computerlokaal. De rest van de klas snaterde alsof het sinterklaasavond was, zo verheugd waren ze dat ze eindelijk online konden. Ook Louise had naar dit moment toegeleefd, maar nu... Op internet mogen betekende Tobias terugzien.

Zo kort geleden nog wilde ze niets liever, maar nu... Moest ze het hem vertellen, van de zoen aan Max?

De anderen duwden elkaar weg om maar snel een kruik voor een scherm te bemachtigen. De laatste gamele computer op de hoek van een tafel bleef over voor Louise. Ze pakte de muis. Kregen ze een opdracht misschien? Maar nee, de leraar at snoepjes en vulde een puzzeltje in. Hij scheen niet erg op te letten.

‘Kijk, brachiopoden,’ zei Wollebrandt, naast haar. Hij wees op het scherm.

‘Wauw,’ zei ze. ‘Heb jij er niet ook zo één thuis?’

Haar broer had het toch maar makkelijk. Misschien was het toch zo gek nog niet, niet bij de gewone wereld te horen...

Vooruit. Eerst maar eens hotmail checken. Er waren vijf mails van haar moeder. Vrolijke kletsberichten, over de katten, het weer, de woongroep. Was ze maar weer thuis, fijn met mensen die ze al jaren kende en met wie niets gekks voorviel, zoals zomaar zoenen... Haar moeder vroeg hoe het met haar ging, en of Wollebrandt een beetje kon aarden op het Mortimer. Louise mailde terug: ‘Met mij goed, al was ik nog steeds liever op mijn eigen school gebleven. Hoe het met Wollebrandt is, kun je hem beter zelf vragen.’

Op Facebook keek ze eerst maar eens even op de pagina van de manege. Er was een wedstrijd geweest. Bevreemd keek ze naar de gepoetste laarzen, de zwarte jasjes, de haarnetjes en de witte broeken. De paarden hadden hulpteugels om die hun halzen krom trokken. Had ze destijds werkelijk geloofd dat dat soort

onzin nodig was om goed te rijden? De foto's van de paarden vrij in de wei vond ze wel leuk.

En dan Tobias. Haar hart hamerde toen ze zijn profiel bekeek. Een paar nieuwe foto's stonden erop. Hij had zijn haar geknipt. Hij was weer naar hockeyfeesten gegaan. En ja hoor, Anne Fleur was ook van de partij. Met haar stomme staartje.

Een aantal keer had Tobias haar bericht. 'Hoi', stond er, 'Yo' en 'Alles kits?', steeds met leuke smileys erbij, maar echt persoonlijk werd hij niet. Ze liet de cursor over zijn naam glijden. Had hij nog nieuwe vrienden op Facebook? Ja. Dat had hij. Ze kon haar ogen niet geloven: hij was bevriend met Saar Kohnstamm. Saar van hier.

Louise stond op, zo snel dat haar kruk omviel. Saar zat aan het andere eind van de tafel. Met haar schijnheilige kop. Joris, die naast Saar zat, piepte van schrik toen Louise woedend haar vuist op het toetsenbord van Saar ramde.

'Wat doe je?' riep Saar. 'Hou op!'

'Kop dicht, gemene trut,' schreeuwde Louise.

Ergens in de verte hoorde ze de docent 'ho ho' en 'nou nou' zeggen en anderen verschrikte geluiden maken. Greep Wollebrandt haar bovenarm, of was het Max? Het boeide haar niet. Ze rukte zich los en stootte het lokaal uit.

Op de wc kon Louise alleen nog maar huilen. Ze begreep er niets van. Geen jota, geen sikkiepit, geen snars. Waarom kende Saar Kohnstamm, leerling aan Mor-

timer Mansion, Tobias Luym nu ineens? Hoe was dat mogelijk? Ze had zijn achternaam toch nooit genoemd, hoe had Saar hem dan op Facebook gevonden? En waarom wilde ze hem vinden?

Wie weet wat dat doortrapte kind met haar magere smoelwerk hem allemaal had wijsgemaakt. Wat hadden die twee bekokstoofd, hoe lang roddelden ze al over haar? Had Saar over Max en haar zitten zwamen?

Tobias was háár Tobias, ondanks alles, en zo niet, dan was hij hoe dan ook niet de Tobias van Sáár. Saar met haar stomme gedraal voor de spiegel elke ochtend, haar getrut met het eten op haar bord bij elke maaltijd of die uitsloverij bij de muziekles. Ze was niet eens mooi, dat gratenpakhuis, al deed iedereen alsof dat wel zo was. En ze was onaardig. Ze lachte bijna nooit, terwijl Tobias toch van gráppige meisjes hield, dat had hij zelf gezegd. Hij moest eens weten!

Maar wat wist ze zelf eigenlijk van Saar? Ze was dat geheimzinnige gedoe van haar kamergenote al langer zat. Ineens wist ze wat haar te doen stond. Ze trok door en liep de wc uit naar hun kamer. Eigenlijk mochten ze daar tijdens lesuren niet komen, maar ze had geluk en kwam niemand tegen.

Louise keek in de klerenkast. Veel kleren had Saar niet. Ze voelde in alle zakken. Niets. Weet je wat... ze smeed alles op de grond. De spijkerbroek, de extra tuniek, de hemdjes, de bloesjes. In hun stomme poppenmaatje. In een mandje lag Saars ondergoed, opgevouwen en wel. Ze was heel netjes... Met een zwaai

keilde Louise het mandje om. Zo. En daarna het sokkenmandje. De vloer was lekker lang niet gedweild, dat kwam mooi uit!

Wat nog meer? Rambam, daar vlogen de boeken van Saar door de lucht en ritsrats, daar had ze het beddengoed verfrommeld. Ze spuugde erop en wreef de lakens tegen elkaar, ha! Dat ging lekker zo, dat ging heel lekker, maar het moest nog erger. De tas waarmee Saar gekomen was, pats, ook op de grond. Ze keerde Saars toilettaas om, alle make-upspullen roetsjten over de vloer.

In het nachtkastje bewaarde Saar haar dierbare schriftjes. Elke avond zat ze daar stilletjes in te schrijven, oersaaie griet die ze was. Beraamde ze daar haar heksenplannen in, zoals het versieren van andermans vriendjes? Louise liet zich op het verfromfaaide bed zakken en sloeg het bovenste schrift open. Ze zag een grafiek.

Was Saar zó debiel dat ze in haar vrije tijd wiskunde deed? Of ging dit over iets anders? Louise was niet goed in grafieken lezen. Ze bladerde door. 'Positieve punten van vandaag: Orson zei dat ik goed kon zingen' las ze. 'Geluksgedoe: 7,5.' En lijsten met etenswaren, steeds met een datum erboven.

1,5 lepel boekweitpap. Aantal calorieën: 200 (?)

5 hazelnoten. Aantal calorieën: 80 (?)

1 kwart linzentaart: 350 calorieën (!)

15 lepels postelein: 10 calorieën

Louise liet het schrift op haar schoot zakken. Krijg nou wat. Wie at er nou vijftien lepels postelein? De smerigste groente die er bestond. Dat kind was nog gestoorder dan ze al dacht. Ze bladerde in het volgende schrift. Precies hetzelfde getob en gepieker.

Op de een of andere manier was ze niet meer zo kwaad. Het kostte bijna moeite de schriften te verfrommelen. Haast met tegenzin trok ze een pagina los. Ze liet de boel op bed vallen. Ze ging lekker naar Loá. Ze bekeken het maar hier. Op de drempel keek ze om. De kamer was onherkenbaar. Wat zou Saar ontdaan zijn.

16

Loá was niet op de paddock, Louise zag het al vanuit de verte. Haar paard stond aan de poetsbalk, haar hoeven werden net door iemand anders uitgekrabd. Naast haar stonden Raudur, Erill en Troy. Raudur kauwde op zijn eigen touw en keek als altijd monter om zich heen. Erill dutte, Troy ook. Nu kwam de voorovergebogen figuur die met de hoevenkrabber tussen hen in stond, overeind: het was Wayne!

Ze was nog nooit alleen geweest met Wayne en durfde eigenlijk niet verder te lopen, maar hij zwaaide. Naar haar? Ze keek achterom, maar daar was niemand te zien.

‘Hé,’ zei hij toen ze voor hem stond. ‘Louise?’

Hij kende haar naam!

‘Hé,’ zei ze ook maar, en ze klonk als een bedremmeld kleutertje. ‘Hé, Wayne, hoi.’

Hij stond tussen de paarden alsof hij er hoorde. Zijn ene hand lag op de rug van Loá, zijn andere op die van Erill. ‘Ben je aan het spijbelen? Het is nog geen pauze, toch?’

Ze slikte. Wat moest ze zeggen? ‘Euh,’ bracht ze uit. ‘Zoiets ja.’

‘Ik ook. Echt geen zin in De Leer. Pak even een borstel,’ zei hij. ‘Raudurs buik zit vol modder. Hoe hij het voor elkaar krijgt elke keer, weet ik niet. Een boef van een paardje is dat, hè.’

‘Nou!’ Plotseling vond ze haar stem terug. ‘Laatst liep hij tijdens de les naar de bakrand en trok zo het deurtje open, met zijn mond. Lourdes, een meisje uit mijn klas, wist niet hoe ze het had, hij liep met haar op zijn rug zomaar de bak uit.’

Wayne grinnikte. ‘Raudur is uniek. Dat weglopen deed hij zeker in een loepzuivere tölt die op een wedstrijd niet zou misstaan?’

Louise lachte ook. Ze was erg verbaasd. Er waren niet veel anderen op het Mortimer, laat staan anderen die heel knappe jongens waren, die verstand hadden van de vijf gangen van de IJslander. Het leek de meeste leerlingen simpelweg niet te interesseren, zelfs niet als ze elke week *horsemanship*-les hadden.

‘Weet jij of hij ook rentelgang kan?’ Ze wist het antwoord zelf, maar dat liet ze niet merken.

‘Natuurlijk. Het is er één van Gimsteinn frá Skáney, die overerft dat.’

‘Is dat zijn vader?’

‘Ja, een beroemde hengst, internationaal kampioen. Uit Nederland, net als jij.’

Hij wist er meer van dan zij! Ongelooflijk. Voor Louise het wist praatte ze honderduit met de jongen die haar zo groot, zo mooi, zo onbereikbaar had toegeschenen. Mooi was hij natuurlijk nog steeds, maar toch... nu hij naast haar stond en ze de paarden borstelden tot ze glommen en zij zelf van top tot teen onder de haren zaten, leek hij ineens normaal. Normaler. Iemand zoals zij.

Samen lieten ze de paarden los in de bak en dreven ze op. Met Pawly Burns, de schoolhond, renden ze achter hen aan tot zelfs de bedaarde Erill met zijn staart hoog in de lucht rond galoppeerde en bokkensprongen maakte.

‘Als ik rijk ben geworden, met de band,’ zei Wayne toen ze een halfuur later zij aan zij stonden uit te hingen tegen het hek en de paarden, de een na de ander, lekker even gingen rollen, ‘dan koop ik drie IJslanders. Of vier. Misschien ook een hengst, liefst een bonte.’

‘O ja!’ zei Louise, ‘een bruinbonte?’

‘*A good horse is never a bad colour,*’ zei Wayne, ‘maar bont is wel érg leuk, hè?’

Nog een tijdje bleven ze staan kijken, daarna zetten ze de paarden met wat extra hooi en een emmertje brok terug op de paddock.

‘Laten we maar teruggaan,’ zei Wayne. ‘Jammer hè.’

Pawly Burns liep mee terug naar school, afwisselend haar en zijn hand likkend.

‘Laten we binnenkort samen een buitenrit maken,’ zei Wayne nog. Toen liep hij de ene trap in de hal op, en zij de andere.

Hoeveel levens pasten er in één dag? Louise dacht pas weer aan Saar op het moment dat ze voor de deur van hun slaapkamer stond. O jee. O nee. Wat had ze gedaan? En dat allemaal om die jongen thuis, Tobias met zijn kapseltje en zijn hockeystickje, die het in de verste verte niet haalde bij iemand als Wayne Wilberts uit de vierde van Mortimer Mansion! Misschien kon ze de troep nog opruimen voordat Saar ontdekte dat...

Maar Saar was er al. Ze zat in de ravage op haar bed, haar armen over elkaar geslagen. Zwijgend keek ze Louise aan. Louise keek terug, wat moest ze zeggen?

‘Hoe haal je het in je hoofd om aan mijn spullen te zitten,’ zei Saar uiteindelijk.

‘Hoe haal jij het in je hoofd om aan mijn vriendje te zitten,’ antwoordde Louise.

‘Ik wil jouw vriendje helemaal niet.’

‘O nee? Waarom chat je dan met hem?’

‘Weet ik veel! Omdat hij me toevoegde op Facebook.’

‘Maar waarom?’ De vanzelfsprekendheid waarmee Saar erover sprak... Louise snapte er niets van. Kende Tobias haar? Blijkbaar. Maar hoe dan? En waarom had ze dat niet verteld? ‘Hallo: waarom?’

‘Omdat we per ongeluk een keer even hebben geskypet,’ legde Saar ten slotte uit. ‘Toen jij stiekem in het computerlokaal was. Nou, ik was daar ook. Je ren-

de plotseling weg, en je had niet uitgelogd. Dus dat deed ik toen voor je, maar toen ging hij tegen me praten. Hij vindt jou een duffe doos. Wendelmoed.'

De tranen sprongen Louise in de ogen. Saar kende haar geheim: ze wist haar naam. Vergeten was het fijne moment bij de paarden zojuist met Wayne, alles was vergeefs... ze liet zich voorover op het bed vallen, duwde haar gezicht in Meneer Hendriks en begon te huilen. De beer rook naar thuis en naar vroeger.

De huilbui luwde snel, dat was jammer, want Saar moest wel weten wat ze haar had aangedaan. Louise probeerde door te huilen. Extra hard. Met gierende uithalen. Ze haalde haar neus op, slobberde door. 'Tranenpersen' noemde haar moeder dat, en Louise was er goed in. Maar er kwam geen reactie. Dat rare kind legde zelfs niet even een hand op haar schouder... Ze vond klaarblijkelijk dat zij alle recht had woedend te zijn en te blijven, want ze ruimde met veel misbaar op. Wat waren die karige spulletjes, die schamele kleertjes netjes opgeborgen en gerangschikt geweest...

En dan die idiote schriften met die opsommingen van etenswaren. Dat je in je vrije tijd ging zitten tellen en tekenen, grafieken, tabellen; was het leven niet vreselijk genoeg met twee uur verplicht wiskunde in de week? Eigenlijk was het een zielig type, die Saar, te neurotisch om een eigen vriendje te vinden.

Louise keek op. 'Sorry,' zei ze en haalde opnieuw haar neus op.

'Wat?' Saar keek verwilderd op.

'Sorry dat ik aan je spullen zat.'

‘O. Ja.’

Het bleef ook wel een trut hoor, waarom zei ze nou niet gewoon ‘sorry dat ik met je vriendje chat’, of ‘sorry dat ik je duffe doos en Wendelmoed noemde,’ maar vooruit. Louise zou het goede voorbeeld geven: ‘Ik kan soms zo driftig worden, dan weet ik niet wat ik doe... Het spijt me.’

Boos worden is niet erg, zei haar moeder altijd, als je het maar weer gauw goedmaakt. Alles opkroppen, dát is pas slecht voor je. Of iemand niet kunnen vergeven. Louise moest nu doorzetten! Erboven gaan staan. Bovendien was ze nieuwsgierig. ‘Ik wist ook niet dat... dat je zulke schriftjes had. Wat schrijf je precies op?’

Saar keek naar de grond. ‘Gewoon. Gedachten, over eten.’

Dat had Louise wel begrepen, maar hoe kon je in hemelsnaam zo ingewikkeld met zoiets doodgewoons als eten bezig zijn? Als je honger had, stopte je iets in je mond. Simpel. En soms, als je geen honger had, ook. Omdat eten lekker was!

‘Ik heb een eetprobleem,’ zei Saar. Bedoelde ze anorexia? Ze was al zo dun, moest ze nog dunner worden?

‘Maar waarom, ik bedoel, hoe kom je daarbij? Was je vroeger dik? Nu niet meer toch? Bijna iedereen is dikker dan jij, ik bijvoorbeeld. Isolde. Emily. Charlotte. Lourdes zelfs! Ga je dan ook vaak op de weegschaal, ik ga nooit op de weegschaal, we hebben niet eens een weegschaal thuis. Wat vind je van het eten hier?’

‘Ik weet het allemaal niet, laat maar.’

Nu had Louise weer te geestdriftig doorgevraagd en

zat Saar weer op slot. Maar na een lange tijd schraapte Saar haar keel.

‘Ik moet ook sorry zeggen... Tobias vindt jou geen duffe doos. We chatten over diëten.’

Dat klonk logisch. Tobias zanikte vaak over calorieën, vetpercentages, eiwitten – terwijl ze bij hem thuis zulk heerlijk eten hadden! Het was oersaai als hij daarover zemelde. Louise keek dan naar zijn haar, zijn ogen, zijn handen, terwijl ze knikte en instemmend humde en aan andere dingen dacht. Maar Saar zou het wel enorm boeiend vinden, het dieet van een topsporter-in-wording.

‘Oké,’ zei Louise. ‘Dan begrijp ik het... En misschien heb je wel gelijk, en vindt hij me een duffe doos. Maar dat is ’ie zelf, hoor. Hij interesseert zich voor niets behalve voor hockey en dat dieet. En feesten. Ik denk dat ik het ga uitmaken.’

Daar keek Saar verbaasd van op, maar zelf vond Louise het ineens de enige juiste conclusie. Weg met Tobias. Over zulke beslissingen hoefde je heus niet altijd lang na te denken. Ze trok meteen zijn foto’s van de muur. Saar keek toe. Ze zat boven op het laken waarin Louise gespuugd had... Dat zou ze haar maar niet vertellen. Maar andere dingen nu wel.

‘Ik vind inmiddels iemand anders leuk,’ zei ze en dacht aan Wayne en hoe hij tussen de paarden had gestaan, met zijn grote lach en zijn donkere ogen. ‘Een beetje. En jij? Vind jij iemand leuk?’

‘Nee,’ zei Saar. O, dus ze dacht écht alleen aan eten? ‘Nou ja, wel.’

Aha!

‘Zit hij hier op school?’

Saar bloosde. ‘Eh, nee, of ja, zoiets. Het is geen leerling.’

Wie kon ze bedoelen... O help, het zou toch geen leraár zijn? Er was een leraar die wel veel aandacht voor haar kamergenote had. Dat wist iedereen, dat viel hartstikke op. Durfde ze te vragen of ze hem bedoelde, die slijmbal van muziek? Of zou ze daar nog mee wachten? Misschien kon ze beter wat rustiger aan doen met al haar gevraag... Saar schrok zo gauw.

‘Wil je mee wandelen? Ik ga nog even wat rondlopen met Max, als die mee wil.’ Ze verzon het ter plekke.

‘Nee, ik ga opruimen,’ zei Saar. ‘En lezen.’

‘O ja. Zal ik helpen?’

‘Nee hoor.’ Saar stond op en begon kleren op te vouwen. Ze had sprietige armpjes. Louise wist niets meer te zeggen. Ze schoof de foto’s van Tobias in het laatje van haar nachtkastje en zocht haar sjaal.

‘Nog één ding... waarom noem je jezelf eigenlijk Louise?’ zei Saar plotseling.

Louise kreeg het stikheet. ‘Je weet nu toch hoe ik echt heet? Nou dan!’

Maar Saar keek haar recht aan en zei: ‘Ik vind Wendelmoed een leukere naam. Origineler dan Louise. Je hoeft je toch niet te verstoppen, je hoeft toch niet iemand anders te zijn dan je bent?’

Moest zij zeggen!

‘Wendelmoed en Wollebrandt. Grappig juist!’ vervolgde Saar.

‘Wat je grappig noemt.’ Wendelmoed en Wayne, dacht Louise. Dat waren ook twee w’s.

‘Tegen niemand zeggen,’ zei ze nog, op de drempel van de kamer. ‘Ik haat mijn naam.’

Gelukkig knikte Saar.

Louise liep de trap af, ze voelde zich vreemd, wazig, peinzend, alsof ze net uit bad kwam. Wat was er veel gebeurd vandaag. Kon ze Saar voortaan vertrouwen? Zouden ze nu vaker met elkaar praten? Over echte dingen? Ze dacht van wel, en dat was misschien wel het beste nieuws van de dag. Ze had in haar eigen slaapkamer alsnog een vriendin gevonden, of ze moest zich heel erg vergissen!

17

De zon scheen, de vogels floten, het was uit met Tobias. Wollebrandt liep zingend rond met Mathieu uit hun klas – niet te geloven, hij had een vriend gevonden. Saar was een stuk gezelliger sinds hun ruzie en ook Max deed weer normaal tegen Louise, of zij tegen hem, of hoe dan ook... Het was lente! Het lacrosseteam speelde op het veld, de atletiekploeg rende rondjes om de school, en zij, zij gingen met de hele *horsemanship*-ploeg op buiten-rit! Louise vlocht een rood lint door Loá’s manen. Denise Archbold had gevraagd of zij voorop wilde rijden, de stoet aan wilde voeren. De zadels lagen al klaar. Louise kneep Max uit pure vreugd in zijn arm.

‘Het gaat beginnen hè, Maxie. Duimen dat je blijft zitten.’

‘*Yes, girlie,*’ zei hij met een grijns.

Hij was niet meer bang, dat was duidelijk te zien aan de manier waarop hij nu met Troy overweg kon. Ze deden de paarden hun hoofdstellen om. Maar ze mochten nog niet opstijgen. Eerst moesten ze de binnenplaats van de school oversteken. Vrolijk kletsten de hoeven op de keien.

Louise duwde de poort open, toen achter haar ineens een donderend geraas weerklonk. Voor ze begreep wat er gebeurde stoof Raudur langs haar, met Lourdes tegen alle voorschriften in op zijn rug! Loá trok zich los en plette Louise zowat tegen de muur in haar haast om met hem mee te rennen. Er was geen houden meer aan. In een chaos van stof, gegil en gedreun stoven alle paarden weg. De ruiters hadden het nakijken. Miss Denise vloekte hard.

Raudur ging voorop, kriskras het grasveld over. Waarom sprong Lourdes er niet af? Ze hadden nota bene vier lessen aan valtraining besteed! Lourdes gilde nog ook. Nu dacht Raudur natuurlijk dat er een levensgevaarlijk roofdier op zijn rug zat. Hij bokte en zwenkte, maar Lourdes bleef aldoor maar stom aan zijn nek hangen.

De paarden zwermde uit over het terrein. Kregen ze ze ooit nog te pakken? Straks daverden ze door, weg van de school. Waarom deed niemand iets? De kudde zigzagde over het lacrosseveld, waar de spelers met open mond toekeken. Het leek wel alsof ze in de grond

gehamerd waren. Wollebrandt was er ook bij.

‘Doe iets!’ brulde Louise naar hem. ‘Schiet op!’

Als Loá maar niet in haar teugel stapte. Als maar geen van de paarden struikelde en een been brak.

‘Wol-le-braaaaaandt!’ gilde ze weer.

Hoorde hij haar? Plotseling kwam haar broer in actie – en hoe! Toen als laatste paard Troy langs hem kwam, greep Wollebrandt zijn manen en trok zich op zijn rug.

‘Krijg nou wat, cowboy Wollerat,’ zei Max.

De paarden renden om de school heen en verdwenen, met Lourdes, met Wollebrandt, uit zicht. Ze gingen richting zee!

Met bonkend hart, veel te langzaam naar Louises zin, gingen de ruiters erachteraan. Als de paarden nou maar niet bij Covis Cliff terechtkwamen, waar het rood-witte lint hing, waar de grot was. Ze kreeg steken in haar zij, maar bleef doorhollen.

Eindelijk, na wat wel een eeuwigheid leek in een geheel paardloze wereld, vonden ze de paarden terug. Ze stonden vlak bij de rand van de klif doodgemoedereerd te grazen. Daar was, goddank, Loá. En haar maatje Erill... ze waren er allemaal. Nee, toch niet. Raudur ontbrak, net als Lourdes, en van Wollebrandt en Troy was ook geen spoor te bekennen.

Louise was helemaal buiten adem toen ze naast haar paard stond. Voor een kort moment begroef ze haar neus in de dikke zwarte manen. Daarna bekeek ze Loá's benen. Niets aan de hand, nergens een wondje. Ook de andere paarden waren ongedeerd.

‘Kom, Louise,’ zei Denise. ‘Jij gaat mee verder zoeken.’ Zelf zat ze al op de kleine Hetja, een vliegenvlug, zeer wendbaar merrietje. De anderen moesten met de rest van de paarden terug naar de stal gaan.

Louise steeg op en daar reden ze al, zo snel als ze konden. Nergens was een spoor van Wollebrandt en Lourdes te zien. Al gauw vloog het schuim in vlokken van de paarden af, maar ze reden in hoog tempo door. Vlak langs de kliffen gingen ze, en zelfs een paadje af tot ze op een strandje uitkwamen. Louise wist niet dat dat kon, gewoonlijk was het verboden af te dalen.

‘Oud smokkelaarsgebied,’ zei Denise. ‘Je broer is hier gelukkig niet.’

Louise keek omhoog, naar de rotsen die boven hun hoofden overhielden. Daar ergens moest de grot zijn waar ze Max gekust had: nu pas zag ze hoe brokkelig het gesteente was. Er liepen hele breuklijnen door. Denise draaide Hetja alweer om, maar Louise keek naar de zee, naar de golven die het strand oprolden. Angst kneep haar keel dicht. Wollebrandt zou toch niet omhoog zijn gestort, met paard en al? Zou hij aanspoelen binnenkort, met een lijkleek gelaat, met uitpuilende ogen en wier in het haar? Houd op, zei ze tegen zichzelf, stop nou eens met je waanzinnige fantasieën. Hij is al lang weer veilig terug op school.

En dat bleek, toen ze uiteindelijk onverrichterzake terugkeerden, gelukkig zo te zijn.

Mister Mortimer was woedend. Hij beende door zijn kamer, hief zijn handen ontsteld naar het plafond alsof hij aan een toneelstuk meedeed en wendde zich met een grauw naar Louise: 'Hoe kón dit gebeuren? *Explain.*'

Louise slikte. 'Eh. Ik liep voorop, sir. Op de binnenplaats... er viel een ijzeren ton om.' Ze wilde Max, die de ton om had getrapt, niet verraden, en ook niet zeggen dat Lourdes al was opgestegen. Ze was géén verlikker.

'Geheel onverantwoord,' bromde mister Mortimer knarsend met zijn gebit, 'en wie moet er weer de ouders bellen? Daar gaat de reputatie van de school...'

Naast Louise stond Denise Archbold. Ook die keek naar de grond en frunnikte wat aan het hoofdstel van Hetja dat ze nog steeds in haar handen had. Louise had nooit gedacht dat die stoere vrouw er zo beteuterd uit kon zien.

'En waar was u in dit hele verhaal, als ik vragen mag?' zei mister Mortimer. Hij stond vlak voor miss Denise stil, zo dichtbij dat hij haar haast in het gezicht spuugde. 'Van het zonnetje aan het genieten? Wat is dat voor onverantwoord idee om zo'n *missy* voorop te laten gaan?'

Een *missy*? Schoolhoofd of niet, nu wrong zich iets in Louises buik. Wat dacht die man wel!

'Ik kan uitstekend paardrijden, sir! En natuurlijk moest ik voorop. De beste ruiter voert de ploeg aan, want paarden...'

‘Zijn kuddedieren,’ zei Denise Archbold. Ze legde een hand op Louises schouder. ‘Ik laat de dieren zoveel mogelijk in hun natuurlijk verband opereren.’

‘Loá is de kuddeleider,’ zei Louise. ‘En Denise, ik bedoel miss Archbold, zou op Hetja langs de rij rijden, juist omdat ze dan iedereen heel goed in de gaten kon houden.’

Mister Mortimer draaide zich om. Hij staarde een tijd uit het raam alsof hij vergeten was dat zij er waren. ‘Die paarden moeten weg,’ zei hij toen. ‘Ik zeg het Ann al jaren, het is niets gedaan met die beesten op school, eerst die duiven, toen die hond en nu weer die paarden. Het is niet van deze tijd! Het is misplaatst op een instituut als het onze.’

‘De paarden weg? Dat kunt u niet menen,’ zei Louise. ‘Dat zou in strijd met De Leer zijn!’

Ze begreep zelf niet dat ze zo tegen mister Mortimer durfde te praten. Zowel hij als miss Denise keken haar verbaasd aan.

‘Jawel,’ ging ze vol vuur door, ‘onze Sterrenleider Baram Knoll pleit juist voor een directe omgang van mens en dier. Omdat dat hóórt. Omdat dát natuurlijk is. Omdat mensen dieren zijn, en dieren mensen, omdat het hele onderscheid *fake* is.’

Ze had de vreemde sensatie dat er iemand anders met haar stem sprak. Het klonk allemaal reuze... wáár, wat ze zei. En echt. Ze geloofde nog steeds in De Leer van de Sterren van Morgen! Dat drong nu tot haar door.

‘Zo kan ’ie wel weer, meisje. Matig je toon,’ zei mis-

ter Mortimer afgemeten. Hij ging aan zijn bureau zitten. 'Ik moet de ouders van Lourdes Castillo bellen. Miss Archbold, neemt u deze leerling mee. Ik spreek u later nog wel.'

Op de gang legde Denise opnieuw een hand op Louises schouder.

'Kom,' zei ze, 'we gaan kijken of onze paarden rustig zijn. Die vriend van jou heeft iedereen in gevaar gebracht.'

Onze paarden.

Die vriend van jou.

Louise aarzelde. Moest ze het voor Max opnemen? Lourdes lag met een fikse hersenschudding in de ziekenboeg.

19

'He is a hero'; 'he is the best horseman ever'; 'he is the king of horses!'

Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat gonsde het door de school. Wollebrandt was een held. En Louise? Louise was het zusje van de held.

Knorrig liep ze over de gang, die ook nu vol stond met jubelende fans van Wollebrandt. Het was avond en ze had net gedoucht. Het was te vroeg om te gaan slapen. Maar ze kon beter in bed liggen dan dit gewauwel nog langer aan te horen. Ze gunde het haar broer heus wel. Voor het eerst in zijn leven was hij populair. Maar waarom moest dat op deze manier gebeuren?

Ze ging haar kamer in en sloeg zo hard de deur dicht dat Saar, die op haar bed in haar schriftje krabbelde, ervan opschrok.

'What's up?'

'Ach,' zei Louise. 'Wollebrandt. Dat gedoe. Ik ben trots hoor, en opgelucht, maarre... Paardrijden is nou net het enige waarin ik beter ben dan hij.'

Saar lachte. 'Zag je dat net, bij het eten? Eén jongen droeg Wollebrandts tas. Een ander veegde de bank voor hem schoon, en ze schepten nog voor hem op ook!'

'Ja. Witlof. Dat lust hij niet eens. En maar blaten van *true horseman* dit, *true horseman* dat... terwijl hij nog te lui is om uit te mesten,' gromde Louise.

'Ach joh,' zei Saar. 'Trek het je niet aan... hij is er niet van gediend.'

Dat was waar. Wollebrandt was verlegen met alle aandacht. Het enige wat hem boeide, was hoe Lourdes het maakte in de ziekenboeg. Hijzelf lette niet op alle complimenten en schouderklopjes; dan moest Louise er ook maar niet meer op letten.

'Hé, Saar. Mijn moeder stuurde zelfgemaakte granolarepen, hier heb je er een.'

Ze gooide een reep naar Saar toe, die hem ving, openscheurde en aandachtig bekeek, alsof ze er een scheikundeproject over moest doen.

'Hé, dat moet dáárheen hoor.' Louise wees op Saars mond. Ze probeerde steeds om Saar aan het eten te krijgen, maar het haalde tot nu toe weinig uit. Haar kamergenote at als een vogeltje en werd steeds dunner.

‘Eet nou lekker oh-op,’ zei Louise nog maar eens. ‘O ja, trouwens, ken jij Wayne Wilberts? Die hele knappe jongen uit de vierde? Die heeft een geheime band, niet doorvertellen, hoor. Hij schrijft geweldige nummers over onze generatie, zoals *Boy in chains*.’

‘Goh,’ zei Saar. ‘Hé, die jongen waar ik het eerder over had, die vind ik trouwens écht leuk.’

‘Wat? Echt? Ga je me nu eindelijk vertellen wie het is?’

Saar keek verlegen. ‘Een van de keukenhulpen... Tommy heet hij.’

‘Een kok of zo? Wauw. Ik ken niemand die op het Mortimer werkt, wat gek eigenlijk, behalve de leraren dan... Hé Saar. Nu wil ik hem zien ook!’

‘Je doet je best maar,’ zei Saar lachend.

De dagen na deze onthulling probeerde Louise een glimp van Saars geheime liefde op te vangen. Maar de koks kwamen nauwelijks de keuken uit. Het was een raar idee dat er haast onzichtbare mensen werkten op hun school. De Leer stelde dat iedereen gelijk was en dat er in gezamenlijkheid aan de rituelen moest worden deelgenomen. Zouden de koks de Oerdans tussen de pannen volbrengen?

Uiteindelijk bracht ze maar een stapel kommen naar de keuken. Een zweterige kale vent in een koks-wambuis kwam in de deuropening staan. ‘Dank je,’ zei hij en pakte de afwas aan, ‘het gebeurt niet vaak dat een leerling ons een handje helpt.’

‘Ja,’ zei Louise schaapachtig. ‘Sorry daarvoor.’ Ze

begon bijna te giechelen, dit kon toch niet de keukenprins van Saar zijn! Toen zag ze over zijn schouder een knappe jongen, iets ouder dan zij. Hij zag er een beetje bonkig uit, maar hij had leuk haar. Louise kon niet wachten tot ze weer in bed lagen.

‘Yo, Saar,’ zei ze toen het zo ver was tegen de bult in het andere bed. Saar had de gewoonte zich van top tot teen in haar beddengoed te verpakken.

‘Grumpf,’ kwam er terug. Saar had ergens een oude discman op de kop getikt en luisterde voortdurend naar een of andere cd.

‘Ik heb Tommy ontmoet!’

Nu zat Saar rechtop in bed. Ze trok de koptelefoon af. ‘Nietes, ja? Waar dan, hoe dan? Hoe keek hij? Wat zei hij? Praatte hij over mij?’

‘Ik vind jongens ingewikkeld,’ zuchtte Louise nadat alles over Tommy – zijn kapsel, zijn oogopslag, zijn grijs – afgehandeld was. ‘Ik heb Tobias dus al een tijd geleden gemaild dat het uit is. Ik kreeg niet eens echt een reactie, behalve dan “ok, beter”. Waar slaat dat op!’

‘Wat een hork,’ zei Saar.

‘Ja, bot en saai,’ zei Louise.

‘Een lomperik. Een ploert.’

‘Een... eh... suffice banana.’

Ze kregen de slappe lach.

‘En Max dan,’ vervolgde Louise. ‘We zijn wel weer vrienden, maar hij kijkt soms zo gek. Vooral als we met zijn tweeën zijn. Dan houdt hij zijn hoofd helemaal scheef. Als een bedelende hond.’

‘Ja, hèhè. Hij hoopt natuurlijk dat jullie weer gaan zoenen,’ zei Saar.

‘Ja, dat denk ik ook. Maar ik weet niet of ik dat wil. Of het kan. Ik was best boos dat hij de paarden in gevaar had gebracht. En ik ben niet echt verliefd op hem. Zou hij denken van wel? Hij noemt me steeds *girl-friend*... zou hij daar iets mee bedoelen?’

‘Het is heel simpel,’ zei Saar gedecideerd. ‘Je moet gewoon zeggen: hé Max, niet om het een of ander, maar we zijn vrienden, en verder niet.’

‘Ja,’ zei Louise. ‘We zijn vrienden en verder niet. Goed.’ Ze durfde niet te vertellen hoezeer het zoenen met Max haar had opgewonden, veel meer dan de kussen van Tobias. Als ze eraan dacht, tintelde het in haar liezen. Maar als ze er dan op doordacht, er verder over fantaseerde, veranderde hij steeds in iemand anders, iemand met een bruine huid, een soepel lijf. Grote handen met lange vingers. Wenkbrauwen als pen-seelstrepn. En levendige donkere ogen. Oef.

20

Wéér een onvoldoende. Louise verfrommelde het proefwerk. Wat mankeerde haar toch? Waarom waren alle hersenen in Wollebrandt terechtgekomen, en niet in haar? Het was niet eerlijk.

Buiten lag nu weer sneeuw, het was dus toch nog helemaal geen lente. Het was zelfs een enorm pak, veel

van haar klasgenoten dolden er dagelijks in rond. Maar zij had geen zin. Ze was toch geen kleuter, plus ze had hoofdpijn, plus ze moest leren.

Haar hersens leken wel van stro. Naar welk lokaal moest ze nu, welk vak hadden ze, ze had werkelijk geen idee. Ah, daar liepen Isolde en Emily. Ze slofte achter hen aan de gymzaal in. O beu. Dansles van miss Mortimer. Max zwaaide naar haar. Zij stak haar tong uit. Het was koud in het lokaal.

Louise kende de dansen die ze hier op school deden, want ze danste ze al sinds haar kleutertijd. De Oerders, de Oogstdans, de Noenwals, het Winterwentelen... Als het moest, had ze die dansen slapend kunnen uitvoeren. Maar vandaag deden ze iets anders. Die gekke Engelsen vonden dat ze ook klassieke dansen uit normale mensenland moesten kennen. Ze moesten leren walsen!

Miss Mortimer trok Joris uit de rij en deed het voor. Het paar zwierde door de zaal. Joris kende de passen blijkbaar al, maar keek toch benard. Max kwam naast Louise staan.

‘Hé, Verkering. Mag ik strakjes deze dans van u?’

‘Wat?’ Ze staaarde hem verbluft aan, maar hij deed al een greep naar haar middel en trok haar naar zich toe. Ze legde stijfjes een hand op zijn schouder.

Miss Mortimer klapte in haar handen. De anderen vormden nu ook paren, en daar begon de muziek al.

‘Fijn, hè, even stiekem?’ begon Max, al walsend. Ze zei niets terug. Ze wist niet wat ze moest zeggen, en had bovendien al haar concentratie nodig om hem te

kunnen volgen. Ze stond bij herhaling op zijn schoenen – wat had die jongen dan ook een krankzinnig grote voeten – en struikelde meermalen bijna.

Verkering, ging het intussen door haar heen. Dacht hij dat het aan was tussen hen? Waar kwam dat ineens vandaan? Die zoen was alweer een tijd geleden; er was sindsdien van alles gebeurd. En ze wilde niet eens echt een vriendje. Niet dat kleffe gezanik van weer steeds samen-met-zijn-tweetjes zijn, zich afzonderen zoals thuis in Baarn op school met Tobias... Plus wie noemde dat nou 'verkering', alsof ze kleuters waren. Max, olijk, fris en fors, was eigenlijk haar type niet. Hij was niet mysterieus en diepzinnig, niet spannend... Maar dat hoefde ze er hopelijk niet bij te vertellen.

'Swing and sway, my darling stars,' vuurde de juf hen aan. Max kende de passen. Hij trok haar steviger tegen zich aan. Hij rook wel weer lekker. Hij perste zijn heupen tegen de hare en ze moest hem wel vasthouden, anders viel ze om. Hm. Haar lijf zei iets anders dan haar hoofd, maar ze mocht hem niet misbruiken, ze moest eerlijk zijn.

'Max?' hijgde ze. 'Max, we zijn gewoon vrienden, toch?'

Hij stond stomverbaasd stil, pakte het walsen toen tot haar opluchting weer op. Voorwaarts en achterwaarts en draai en draai. Ze zeiden een tijd niets. Zou hij het begrijpen? Vond hij het erg?

'Tuurlijk, joh,' zei hij toen. Hij glimlachte. Wat een meevaller!

'Béste vrienden, oké?' zei ze.

‘Beste vrienden, jonkvrouwe Louise. Totaal toppie.’

Nu kon ze hem helemáál wel zoenen. Vrienden waren ze! Voorwaarts, achterwaarts, draai en dicht. Het samen dansen ging een stuk soepeler nu. Ze wilde hem zeggen hoe opgelucht ze was, hoe blij dat ze hem kende, al die dingen. Maar op dat moment riep mevrouw Mortimer: ‘Varié!’

Dat betekende wisselen. Nu danste ze met haar broer, die natuurlijk net zo min als zij dit soort dansen beheerste. Ze hadden het over het weer, want Wollebrandt was dol op weerweetjes. Opeens zei hij: ‘Ik ben iets op het spoor, dat wil ik je al steeds vertellen, het gaat over mister Mor...’

‘Varié!’ klonk het weer.

Mathieu boog voor Louise. Hij was de Franse jongen uit hun klas, die altijd zong, een aardige jongen wel, en knap ook. Ze kon hem alleen vaak niet verstaan door zijn Franse accent. Hij boog voor haar, maar keek naar haar broer. Weer iemand die Wollebrandt aanbad. En haar niet zag staan.

21

Waar was Max? Louise wilde met hem wandelen. De sneeuw was weg. Eindelijk. In het begin was het nog wel mooi, betoverend wit geweest, maar al gauw waren de grimmige kou, de witgrijze lucht en vooral de onbegaanbaarheid van het schoolterrein haar gaan benauwen. Het had een week geduurd.

Maar nu scheen de zon, was de lucht ineens zoel en leek het dan toch eindelijk echt lente. Volgens hun leraar Engels bij Talenlab, mister Van Dyke, rook het buiten naar 'hoger honing' – wat dat ook mocht betekenen. Hij maande zijn leerlingen eropuit te gaan, de vogels te bekijken, de stroompjes smeltwater te volgen. Louise wilde niets liever.

Voor de paarden was het nog te glad op de rotsen rondom, dus dan moest het maar met de *leg wagon* zoals Max altijd zei. Als ze nu gingen wandelen werd het tussen hen vast weer goed.

Max gedroeg zich sinds hun gesprek tijdens dansles hetzelfde als voor hun kus, zou een buitenstaander denken. Hij maakte grappen, hij gaf haar bijnamen, ze waren vaak samen. Maar toch was er iets veranderd. Hij raakte haar nooit meer aan. Voorbij was het met het eeuwig porren in haar zij, met het zacht aan haar haren trekken, met het vastpakken van haar hand. Ze had er blij om moeten zijn, maar het baarde haar zorgen, en ze miste het. Het maakte haar onzeker: vond Max haar echt nog wel aardig? Of had ze hem al te zeer gekwetst? Ze waren nog een keer samen naar zolder geweest, naar de Til, maar eenmaal daar aangekomen nam hij nauwelijks notitie van haar. Hij maakte grappen met de anderen, vooral met Hillary en Madelief, die hem tot Louises irritatie als een klein kind behandelden en steeds zomaar zonder het te vragen zijn sigaretten pakten. Hij had dat niet eens door; hij leek zelfs geveleid door hun stomme gedoe!

Max, joehoe, Max? Waar hing die jongen nu weer

uit? Zat hij weer daarboven? Dat was onwaarschijnlijk, want de vierdeklassers hadden gewoon les op dit moment. Nee, hij zat tot haar verbazing in de bibliotheek; ingespannen over een boek gebogen, zo geconcentreerd dat hij niet eens opkeek toen ze naar hem toeliep over de krakende, oude houten vloer. Wat was er zo interessant ineens? Zijn mond hing een beetje open. Op het opengeslagen boek zat een nat plekje. Aha: hij las helemaal niet, hij sliep!

Ze sloop naderbij en plantte haar handen in zijn zij. Max vloog met een kreet omhoog uit zijn stoel, maar begon daarna te lachen.

‘Kom,’ zei ze, ‘laten we naar Covis Cliff wandelen, nu jij zo lekker uitgerust bent. Kwijleballetje.’

Hij keek verbaasd maar stond meteen op.

Eenmaal op pad bleek het harder te waaien dan gedacht, zoals meestal hier in Cornwall, maar ze hadden de wind in de rug en lachten om hoe ze werden voortgeduwd. Max was weer klaarwakker. Hij maakte de ene grap na de andere en Louise werd heel vrolijk en baldadig. Er was niets wat ertoe deed, niets dan nu en hier, met haar beste vriend. Het was heerlijk om zo samen te zijn. Ze had Max gemist zonder dat hij echt was weggeweest. Weg met het behoedzame gedoe van de afgelopen tijd; nu werd het gewoon weer onbezorgd, onbezonnen leuk!

Max vertelde moppen, hele stomme nog van de basisschool, over twee hondjes die Tietje heetten en mee moesten in een bus, en over een blinde man die ineens

weer kon zien – net op het moment dat zijn buurvrouw naakt de deur opendeed. Louise zong liedjes uit die tijd: *Hup, de jongens zijn niets* en *Tien pond bananen*. Max kende die in het Limburgs, waar ze zo de slappe lach van kreeg dat ze bijna omviel. Tegen de tijd dat ze over het rood-witte lint waren gestapt en voor de grot stonden duwden en stompten ze elkaar. Al stoeiend rolden ze de grot in, en Louise was zo uitgelaten dat ze Max zomaar bij zijn oren pakte. En hem kuste.

Oops, I did it again, dacht ze nog, en daarna dacht ze helemaal niets meer. Het was een geweldige, vlam-mende, verzengende kus die alles deed verdwijnen, alle bijgedachten, ieders eventuele mening. Ze had er zo naar gesnakt: niet denken, maar doen, zijn, voelen. Er was niet minder, maar méér vuur in haar ontstoken sinds ze een Mortimer-leerling was. Ja, er was iets ongekends in haar lijf gevaren. Of eigenlijk hād ze dat al een beetje, thuis in Baarn, dat ze graag aangeraakt wilde worden, maar het was hier... gegroeid. Ze brandde en vonkte vanbinnen. Haar borsten waren groter geworden, ze puilden uit haar beha – zozeer zelfs dat Saar een keer al 'sorry, sorry'-roepend in gegiechel was uitgebarsten – en Louise voélde ook steeds dat ze ze had. Alsof ze zich tegen haar tuniek drukten, alsof ze een wil hadden. Aangeraakt te worden. Geaaïd, geknepen. Hoe kwam dat?

Het leek wel een soort verslaving; een veel sterkere verslaving dan de sigaretten die ze nog steeds dapper meerookte, elke keer als ze in de Til was. Die vond ze nog steeds best vies, ze genoot er niet van, haar ge-

dachten daarentegen... Die waren ook vies, maar toch vooral lekker. In bed, als Saar sliep, maar ook wel eens midden in de les of tijdens zomaar een maaltijd, werd ze bestormd door beelden die ze haast niet zelf leek te bedenken. Ze sleepten haar mee.

Verhaaltjes als filmpjes waren het, die ze zomaar voor zich zag: ontmoetingen in de gymzaal of in de nissen van de school met Wayne, met Orson de muzikleraar met zijn gladde grijns, met Saars Tommy tussen de pannen (ahum) of met die knappe jongen uit de tweede. Soms was het toch ineens weer Tobias... maar ze eindigden altijd bij de zoen van Max. De zoen die aankwam. De enige echte zoen die ze ooit had gekregen. Feitelijk had die al deze verzinsels in gang gezet. Was het een eenmalige treffer... of kon het herhaald worden?

Ja dus.

'Max,' mompelde ze, 'dit is géén dikke verkering, denk erom,' en daarna kuste ze verder. Ze hapte in zijn mond, ze dacht niet na over hoe het moest, ze deden het gewoon en het was weer net zo fantastisch als de vorige keer. Hij hijgde en dat wond haar extra op.

Ze aaide zijn stierennek; hij greep haar in haar haren. Zij klauwde in zijn rug. Hij had ineens een hand op haar buik. Onder haar tuniek! Op haar blote vel. Wilde ze dat wel? Was haar buik niet dik en lelijk?

'Je bent zo mooi,' zei Max op dat moment.

'Ja? Mooier dan Isolde?'

'Wat? Natuurlijk.'

'Mooier dan... Emily? Dan Lourdes?'

‘Ja, en ja.’

‘Mooier dan... Saar?’

‘Hm-hm.’

‘Madelief? Hillary?’

‘Houd toch op,’ zei Max half buiten adem en toen schoof hij hup, in een keer zijn hand onder haar beha door. Hij had haar borst vast. Het was iets ongelooflijks, andermans hand daar, ze viel zowat flauw. Hij kneep erin, wreef met zijn duim over haar tepel en kustte haar intussen hard. Louise hapte naar adem. Sterretjes. Vonken. Vuur!

22

‘O nee, o jee, o help, dat dacht ik nog wel,’ zei Louise. ‘Maar het gebeurde intussen gewoon, zonder dat ik er erg in had. Echt zo verwarrend. Ik kon er niets aan doen, het ging vanzelf.’

Saar, die naast Louise over de gang liep, trok een zuur mondje.

‘Natuurlijk kon je er wel wat aan doen,’ snibde ze. ‘Je was er toch zeker zelf bij. Ik weet echt niet wat ik hoor. Ik zei eerder toch al: zulke dingen kun je niet doen als je niet verliefd op iemand bent. Dan ben je dus echt wel een slet, hoor, Louise.’

Ze waren op weg naar de kleedkamer bij het gymlokaal. Daar zou met de meisjes van hun jaar een soort kledingruilbeurs plaatsvinden. Vanavond was het Bal

der Equinox: dan vierden ze het begin van de lente en het verstrijken van de tijd, en dan wilden ze er natuurlijk wel mooi uitzien. Niet in het schooluniform, maar in echte kleren. Louise had niet zo'n zin in het feest. Ze had buikpijn. En zin om Saar omver te duwen.

'Louise,' zei Saar. 'Luister je eigenlijk wel? Je kunt niet zomaar zoenen omdat je daar toevallig zin in hebt. Nu moet je dus wel een relatie beginnen met Max, eigenlijk. Zo werkt het toch?'

Louise haalde haar schouders op. Saar had makkelijk praten. Zou ze zelf nou eigenlijk al gekust hebben met die Tommy van haar? Vast niet, anders had ze het wel verteld, ze zat er zo op te vlassen... Voor de rest leek het wel alsof de hele school het op een zoenen had gezet sinds het, nu al een paar dagen, mooi weer was. Kirrende paartjes zaten in de ommegang rond de binnenplaats; op het gazon lagen weer anderen verstrengeld; Wayne stond Madelief af te lebben tegen de muur van de stal. Zelfs mademoiselle Charlou en mister Van Dyke waren betrapt, hand in hand, ging het verhaal. Maar al dié koppels waren echte koppels, officiële koppels, serieuze stelletjes. Die mochten kussen dat het een aard had. Zomaar een beetje kussen en foezelen daarentegen... terwijl je toch geen relatie wilde... O nee, o bah, o foei! Ze zou het Max weer moeten zeggen, daar zag ze tegenop.

Ineens drong tot Louise door dat Saar al een tijd niets meer had gezegd. Ze keek opzij. Haar kamernote had haar lippen opeen geperst.

'Sorry,' zei Louise. 'Ik luisterde echt wel hoor. Je

bent het er niet mee eens. Nou ja, het was ook dom van me, daar heb je wel gelijk in.'

Saar haalde haar schouders op. 'Laat maar. Ik vind het trouwens een smerig idee, dat kleren ruilen.'

'Maar het is wel leuk om eens iets anders te dragen, dan is het net of je iets nieuws hebt... En het zijn toch schone kleren? Lijkt me?'

Louise snoof even aan het shirt dat zij mee had genomen. Het stonk wel een beetje naar rook... Ze nam nu elke dag wel een paar sigaretten, ze zette door met dat roken. Vooral om haar broer te pesten. Hij en Lourdes hadden Max en haar in de grot laatst bijna betrapt. Net op tijd had ze hun stemmen gehoord, net op tijd had ze Max weggeduwd en haar tuniek omhoog getrokken. Hoe Max het voor elkaar gekregen had wist ze niet, maar ze hadden beiden een brandende sigaret tussen hun lippen op het moment dat de anderen echt naar binnen keken. Wollebrandt was diep geschokt. Hij was direct over hun opa begonnen, die aan longkanker was overleden na vijftig jaar stevig doorpaffen. Wat had dat te maken met haar, zeg. Ze inhaalde niet eens!

'Uitgebeten oksels,' hoorde ze Saar zeggen. 'Pluis. En pillen.'

Wat? Ging dat nog steeds over die kleren?

Ze waren intussen aanbeland in de kleedruimte. Isolde, Emily en Charlotte kwamen ook net binnen. Ze hadden allemaal een bundeltje kleren onder de arm, en praatten opgewonden over het feest. Nu pas zag Louise dat Lourdes er ook al was: die oefende in een hoek in

haar eentje de wals, terwijl ze er mompelend bij telde. Het zag er goed uit, maar wel een beetje alsof ze een heel andere, Spaanse dans deed. Ze draaide er zo gek bij met haar heupen. Nou ja. Louise kon er zelf al helemaal niets van.

Op het Bal der Equinox eerden ze hier in Engeland de traditie door het ouderwetse stijldansen te beoefenen. Voor de rest zou het feest wel lijken op het bal thuis. Er zouden natuurlijk lentehapjes en -drankjes zijn, met pollen en kiemen die je reinigden vanbinnen, na al het gedwongen winterse binnen zitten. En koek van honingraat, dovenetelgebak, gewoon. Al was het allemaal toch vast niet zo lekker als thuis van haar moeder.

Iedereen gooide zijn kleren op een hoop. Louise boog zich over de berg en viste er een wit rokje met bloemen uit. Ze droeg niet graag rokken en jurken, maar op het Bal der Equinox hoorde dat zo. Al leken de anderen hier dat niet te weten. Zou Wollebrandt niet vergeten de eerste sneeuwkllokjes op te spelden? Leefde hij hier eigenlijk nog trouw aan De Leer? Ze wist nauwelijks meer waar hij tegenwoordig mee bezig was.

Hij had in ieder geval eindelijk een vriend, Mathieu, die Franse jongen uit hun klas. Ze trokken veel samen op. Het was Louise niet ontgaan hoe Mathieu dan naar haar broer keek, met van die wijde, natte kalfsesogen. Wollebrandt zelf was dat vast wél ontgaan, al huppelden die jongens voortdurend samen zingend rond of zaten ze knie aan knie te wieden in de moestuin. Zou

Wollebrandt homo zijn? Geen idee. Het was niet des Wollebrandts om zich iets af te vragen over zijn seksuele geaardheid. Zou hij later ooit een vrouw krijgen? Of een man? Vroeger dachten ze dat ze voor eeuwig samen zouden blijven, hij en zij, zoals het was, zoals het hoorde bij een tweeling. Ze spraken zelfs af om op dezelfde dag te sterven, met een kwartier ertussen, zoals ze ook geboren waren. Hij eerst en dan zij. Hoe ze dat voor elkaar moesten krijgen was nog even de vraag gebleven.

Hé, Emily ging er met haar rode bloesje vandoor. Louise was benieuwd hoe haar dat zou staan. Wat had Saar intussen te pakken? Ha, die had een armvol kleren uit de stapel getrokken die nota bene van Ann Mortimer waren! Louise lachte naar haar, tot een kramp in haar onderrug haar het lachen benam. Ze werd toch niet ziek, pal voor het feest? Lag ze straks in de ziekenboeg terwijl de anderen dansten. Mooi niet. Op haar kamer nam ze stiekem een paracetamol van Saar, al was dat een middel dat haar moeder als pure drugs beschouwde. Ze trok haar eigen witte t-shirt aan bij het rokje.

23

De aula zag er mooi uit, de tafels stonden langs de wanden, de wanden waren versierd met takken en bladeren. Grote bloemenstruiven sierden de vensterbanken, zoals dat hoorde op het Bal der Equinox. Loui-

se had nog steeds last van haar rug, maar vergat dat toen ze deze lenteluister zag. Ze kreeg zowaar zin in het feest. Daar was haar broertje, als enige in zijn gewone schoolkloffie, die mafkees. Ze lachte naar hem, hij lachte terug.

‘Hé,’ klonk het achter haar. ‘Wat zie jij er mooi uit, maar het rijdt niet handig hoor, zo’n rokje.’

Ze draaide zich om. Wayne had een soort skibroek aan en een oranje hemd dat geweldig kleurde bij zijn huid. Het stond een flink stuk open. Hij droeg een ketting met een zilveren ster. Ook dat kleurde geweldig.

‘Zullen we samen een nummer schrijven voor Stichtingsdag?’ vroeg hij.

Ze dacht even dat ze het niet goed verstaan had. De Stichtingsdag was de viering van de Stichting van Mortimer Mansion, op 25 juni, de laatste schooldag van dit trimester. Baram Knoll zelf zou komen. Hij was de Vader van De Leer, en ze had er als kind altijd van gedroomd hem in het echt te ontmoeten.

‘Bedoel je... met de paarden?’

‘Ja, niet met de band, want die is verboden. Nog steeds. Ik schrijf net een nieuwe tekst over de zin van het bestaan... Maar nee dus, met de paarden. Miss Denise stelde het zelf aan me voor.’

‘Het is dus echt waar dat Baram Knoll komt?’

‘Yep,’ zei Wayne laconiek. ‘Maar ik zat dus te denken: jij bent net als ik een Vuurtype. We moeten allebei Water vinden dit schooljaar. Zullen we daar iets mee doen?’

‘Ja!’ Louise werd enthousiast. ‘We kunnen iets met

oranje vlaggen doen, die dan als we ze omkeren blauw zijn... durf jij met een grote vlag te rijden?’

‘Dat kunnen we oefenen, er zijn ook oranje en gele parasols op zolder.’

‘O, en wat dan ook leuk is misschien, zijn die enorme blauwe ballen achter in het gymspullenhok, die laten we dan van opzij binnenrollen en dan tóltten we ertussendoor. Neem jij Skotti dan? Lourdes en Meric willen vast ook meedoen.’

Louise vergat helemaal, net als in de stallen, maar nooit in de Til, dat dit niet zomaar een schoolgenoot was, maar Wayne. Nou ja, helemaal... het was ongelofelijk dat hij zo met haar praatte op een moment dat iedereen het zomaar kon zien! Ze wilde net weer iets zeggen toen Max naast haar opdook. Hij droeg een woest gekleurd overhemd dat de bleekheid van zijn huid benadrukte; hij leek wel van kaarsvet gemaakt.

Daar heb je hem weer, was haar eerste gedachte. Net nu ik met een jongen over een paardenshow praat, en met wat voor jongen, en over wat voor paardenshow; kon Max haar nou niet éven... Maar nee. ‘Gaat mijn vriendinnetje mee dansen?’ zei hij – en Wayne hoorde dat!

Ze boog zich naar Wayne over, ‘Ik bén zijn vriendinnetje niet, hoor, hij denkt dat maar,’ zei ze voor ze erover nadacht. Alsof dat Wayne interesseerde. Ze liep in hemelsnaam maar achter Max aan en zette een wals met hem in. Het viel niets mee. Welke oude sok had eigenlijk bedacht dat de vrouw zich moest laten leiden door de man, in plaats van andersom? Ze probeer-

de Max te volgen, maar vergiste zich steeds en duwde hem dan per ongeluk opzij. Hij trok haar stevig tegen zich aan en keek haar diep in de ogen. O nee. Er kwam toch niet weer iets als een liefdesverklaring?

‘Max,’ bracht ze lamlendig uit, ‘dat van laatst... je bent nog steeds echt mijn beste vriend, dat weet je toch? Ik bedoelde nog steeds niet dat... of wel, maar alleen toen, op dat moment even, snap je.’

Hij liet haar los en draaide zich zonder iets te zeggen om. Ze zou hem maar even laten. Eerst terug naar Wayne... Maar die was in geen velden of wegen meer te bekennen. Dus danste ze toen maar met Wollebrandt en Mathieu. Haar rugpijn werd erger.

In de meisjes-wc stond een rij, zowel voor de wastafels waar iedereen haar make-up bijwerkte, als voor de plees zelf. En ze moest ineens echt heel erg nodig. Ze zweette; het was hier ook wel erg warm. Misschien kon ze beter op de gang wachten in plaats van in dit krappe hokje tussen al die anderen. Op het moment dat ze de gang op schoot, kwam Hillary tevoorschijn uit de jongens-wc. Ze grijsde naar Louise, een hele eer.

‘Daar is niemand,’ zei ze met een hoofdknik naar de deur. ‘Doe als ik.’

Natuurlijk deed Louise wat Hillary zei, dankbaar schoot ze de mannenplee in en stroopte zo snel ze kon haar panty omlaag. Hè hè. Het klaterde in de wc onder haar. Op dat moment voelde ze een rare scheut in haar buik, en welde er een weeë pijn op die ze niet kende. Ze zou toch niet... Maar jawel. Eindelijk. Waarom

net nu? Er zat bloed in het kruisje van haar onderbroek en o god, zelfs een heel klein beetje op het rokje. Kleine vlekjes, als spikkeltjes tussen de bloemen, dat viel niet op, maar toch, wat moest ze nu!

Eindelijk was ze ongesteld geworden. Ze vroeg zich al een tijd af of het bij haar ooit nog zou komen, of dat ze misschien zonder baarmoeder geboren was of zo- iets. Nu kon ze kinderen krijgen. Wat een krankzinnig idee. Ze zag zichzelf al lopen met een baby'tje, zo'n kaal kopje uit een draagdoek op haar buik... onvoorstelbaar. Ineens miste ze haar moeder erger dan ooit. Eigenlijk had ze haar al vanaf de eerste dag hier gemist, hoe boos ze ook op haar was geweest... Zij zou weten wat er nu moest gebeuren. Zij zou trots zijn en het willen vieren, vast met een cadeau... Er welden tranen op in Louises ogen, terwijl het zeurde, diep in haar buik.

Op dat moment klonken er stemmen aan de andere kant van de deur. Jongensstemmen. Ze herkende Joris, maar met wie was hij?

'Weet je dat Max het tweede honk heeft gehaald?' klonk de stem van Joris. 'Die Louise lust er wel pap van, het kostte geeneens moeite!'

De ander – wie het ook was – lachte.

'Volgende keer pakt hij haar helemaal,' snoefde Joris voort. 'Kan geen probleem zijn, die griet is een tijger, een vuurtype, nou, dan weet je het wel.'

Er werd weer gelachen. Daarna hoorde ze een deur. Waren ze weg?

Louise ritste een stuk wc-papier van de rol. Ze

maakte er een bal van en propde die in haar onderbroek. Ze ging de wc uit, gelukkig was er niemand. Terug naar het feest ging ze niet, ze haastte zich de gang in, de trap op. Iemand riep haar iets na.

Wist iedereen intussen wat er met Max en haar gebeurd was? Had Max al die vreselijke dingen echt tegen Joris gezegd? Of zou Joris er zelf van alles bij verzonnen hebben? Maar dan had Max hem toch wel iets gezegd, dat kon niet anders. Met een klap sloot ze de deur van haar kamer. Kon ze maar naar huis. Ze stroopte haar panty af en trok het rokje uit. Moedeloos en beschaamd zat ze op haar bed.

24

Louise waste haar handen. Het was een paar dagen later en de ongesteldheid was alweer voorbij. Het was veel minder erg geweest dan ze gedacht had. Haar oude klasgenoten in Baarn deden altijd alsof het bloed er eindeloos aan één stuk door uit gutste, in een dikke straal als uit een kraan. Maar bij haar was het meer wat gedruppel geweest. Ook de pijn was na die eerste dag erg mee gevallen. Ze had wel zin nu in een hapje van het een of ander. Het was drie uur, de lessen zaten er op voor vandaag.

‘Saar,’ riep ze voor de nog dichte wc-deur. ‘Schiet op. Straks is de *afternoonsnack* op!’

‘Hm, hm,’ klonk het.

Louise zuchtte. Ze wilde Saar wel door de pleedeur

heen trekken. Het was vast geen toeval dat die nu zo lang op de wc bleef zitten. Dat eetprobleemgedoe van haar nam bizarre vormen aan. En ze wilde haar zo graag helpen. Zeker nu Saar haar zo had geholpen. Ze had, toen ze terugkwam van het feest, maandverband voor Louise gehaald, bij de ziekenboeg. Ze had haar uitgelegd hoe je het gebruikte. En ze had Charlottes rokje voor haar uitgespoeld, met zout. Alle vlekjes had ze weggewreven. Louise was er nog verbaasd over: Sáár, die het al vies vond als iemand op zijn sokken door de kamer liep! Die huiverde als iemand zijn mes aflikte!

‘Hé Saar,’ riep ze weer tegen de dichte deur, ‘vooruit nou! Ik vind het zielig voor Joris, die staat natuurlijk klaar met een spelcracker, speciaal voor jou.’

Hoorde ze daar een klein lachje? Er werd nog steeds niet doorgetrokken.

‘Kom nou... Ga anders na de snack mee naar de paarden om uit te mesten. Dan verbrand je vast veel calorieën!’

‘Ga nou maar,’ klonk het. ‘Ik moet zo naar Orson voor de extra zangles.’

‘Maar éét je dan wel eerst even iets?’

‘Ja-ha. Doeï, Louise.’

Weer mislukt. Onderweg naar beneden vroeg Louise zich af of ze een leraar moest inlichten over Saars eetgedoe – of liever gezegd: nieteetgedoe. Maar wie dan? Die muzikleraar waar Saar dol op was, was wat Louise betrof een Totale Engerd. Mademoiselle Charlou was aardig, maar afstandelijk. Miss Wellington

hing vast half in een mandala. Een leerling dan? Max of Wollebrandt zagen haar aankomen, zeg. Ze waren ook niet bevriend met Saar. Saar had eigenlijk geen vrienden en vriendinnen, bij haar weten. Kon die Tommy niet eens ingrijpen? Zou ze dat vragen? Misschien. Maar nu moest ze eerst gauw naar de stal! Ze had een afspraak met Wayne.

De paarden waren aan het verharen. Dikke vlokken winterwol stoven van ze af, zelfs als ze zich schudden. Om de haverklap moesten Wayne en zij de borstels leegplukken. Een hele emmer hadden ze al gevuld met haar. Loá's buik hing vol klitten die stuk voor stuk los gepulkt moesten worden.

‘Nog even,’ zei Louise tegen haar. ‘Nog even en dan kunnen jullie weer gaan wennen op het land, lekker de wei op.’

Wayne poetste Draumur. Hij had uiteindelijk voor die grote zwarte ruin gekozen omdat het zo mooi combineerde met de lichtgekeurde Loá in de show die ze repeteerden voor de komst van Baram Knoll. Ze oefenden bijna elke middag. Stukje bij beetje wenden ze de paarden aan de weergave van alle elementen, zoals de ronddraaiende parasols, de zwaaiende vlaggen, het tromgeroffel dat zou klinken. Hoe rustiger ze zelf bleven, hoe kalmer de paarden waren. Wat hadden ze al veel bijgeleerd!

‘Ik wil later bij de bereden politie,’ zei Wayne op eens. ‘Als het niet lukt om door te breken met de band, tenminste.’

Hij was niet uitbundig zoals Max, hij was juist kalm. Sinds ze hem beter kende wist ze dat, al gedroeg hij zich in de school en bij de band heel anders. Hier in de stal was hij, net als zij, rustiger.

‘O ja? Ik weet niet goed wat ik later wil worden,’ zei Louise. ‘Mijn broer kan alles worden wat hij maar wil, maar ik? Ik kan niets.’

‘Omdat je niet zo goed kunt leren als hij?’ Wayne fronste. ‘Je hebt toch niet voor alle beroepen dat soort hersenen nodig. Jij doet weer dingen die hij niet kan.’

Het was aardig van hem om dat te zeggen, maar ze schrok er toch even van. Hij doelde toch niet op de rare praatjes die over haar rondgingen? Ze had het idee dat verschillende jongens elkaar aanstootten tegenwoordig als ze gewoon door de school liep, al zei Saar dat ze zich maar dingen in haar hoofd haalde.

Daar was miss Denise, met Hetja. Ze had in haar eentje buitengereden, het paardje was nat van het zweet. Ze liet zich naast hen uit het zadel glijden, haar ogen schitterden. ‘Dag jongens, gaan jullie straks het Keerpunt oefenen?’

Het Keerpunt was een van de meest uitdagende programmaonderdelen die ze bedacht hadden. Louise zou een fakkel doorgeven aan Wayne, als ze elkaar in het midden van de bak kruisten in draf of galop – daar waren ze nog niet uit. Lourdes reed vervolgens op Raudur vanuit de derde hoek naar Wayne toe, en Meric vanuit de vierde naar haar, op Selja, met glanzende bokalen water in hun hand. Zij zouden de vlammen overnemen en wegbrengen. Daarna zouden ze de aar-

de overgooien van paard naar paard. Ze hadden er een oude, kleine wereldbol voor gepikt uit de bibliotheek.

‘Het Keerpunt komt zo,’ zei Wayne en lachte naar Denise. ‘Maar we zijn nog éven zoet met poetsen.’

‘Moet Hetja even een zweetdeken op?’ vroeg Louise. Het was heerlijk hier te staan in de wind met precies deze paarden en juist deze mensen. ‘Of zal ik haar even voor je droogwrijven met stro?’

‘Nergens voor nodig,’ zei Denise. ‘Ik laat haar even rollen in het zand. Waar hadden jullie het eigenlijk over?’ Zo’n vraag was nooit bemoeierig, niet bij haar.

‘Ik weet niet wat ik later worden moet,’ zei Louise. ‘Wat voor beroep ik moet kiezen. Ik kan eigenlijk niets, dat legde ik Wayne net uit.’

Denise, die een voorbeen van Hetja optilde om haar hoef uit te krabben, liet het been weer los en kwam overeind. ‘Wat zeg je nou voor iets gekks? Jij gaat natuurlijk in de paarden, zo goed als Wayne.’

‘Wat?’

‘Jazeker, kind. Je verricht wonderen. Niet alleen reageren de paarden erg goed op je, ook met bange ruiters kun je uit de voeten. Kijk maar naar wat jij die grote jongen, die vriend van je, Max, allemaal hebt bijgebracht. Louise, jij bent een geboren instructrice.’

‘Ik wilde precies hetzelfde zeggen!’ Wayne lachte breder dan ooit, terwijl hij zijn hand achter de oren van Draumur liet rusten.

Louise keek van de een naar de ander. Ze voelde zich ineens een halve meter langer dan normaal. Het was waar... ze kon wél iets. Ondanks haar vuur was ze

rustig als ze met paarden was. Dan keek ze vooruit en koos doelbewust richting, heel anders dan anders, dan was ze geen ongeleid projectiel. Maar wel een leider.

‘Je zou het geweldig doen als instructrice,’ zei Denise. ‘Je bent sterk en oprecht, meid, en dat is heel veel waard.’

‘Zeker als je met dieren werkt is die kracht belangrijk,’ vulde Wayne nu weer aan. ‘Jij kunt dingen direct loslaten. Het gevoel eruit gooien, niet kniezen, niets oppotten. Da’s de kracht van vuurtypes zoals wij. Jij bent eerlijk.’

‘Maar ik heet geen Louise,’ hoorde Louise zichzelf tot haar verbazing antwoorden. ‘Ik heb jullie wel voorgelogen. Ik heet eigenlijk Wendelmoed.’

Denise keek haar aan, met toegeknepen ogen tegen het licht. ‘Welkom, Wendelmoed,’ zei ze.

Wayne knikte kort en lachte naar haar.

‘Wendelmoed,’ probeerde hij. *‘That’s an extraordinary name. Cool. It suits you.’*

Louise glimlachte en knikte. En daarna poetsten ze in stilte verder.

Na het rijden – nog lang niet alles ging vlekkeloos, maar wat hadden ze gelachen – liepen Wayne en Louise (voorlopig heette ze alleen bij de paarden nog Wendelmoed, hadden ze afgesproken) terug naar school. Ze praatten nog wat over koetjes en kalfjes, paarden, veulens. Ineens zei Wayne: ‘Ik vind het toch zo sneu voor Max.’

Ze had geen idee waar hij op doelde. Max meed

haar, sinds het Bal der Equinox. En zij ging hem even-
goed weer uit de weg...

‘Hij is jarig,’ zei Wayne. ‘En zijn ouders... ze zijn
niet gekomen.’

25

De deur van mister Mortimers kantoortje stond open,
maar hij was er zelf niet. Dat was geluk hebben! Lou-
ise, nog steeds in haar paardrijbroek, keek naar links,
naar rechts de gang in. Niemand te zien. Ze glipte het
kantoor binnen. De computer stond aan.

Ze had een plan. Ze ging Max helpen, zoals ze dat
ook bij Saar probeerde. En zoals ze vroeger Wolle-
brandt altijd hielp. Haar broer kon tegenwoordig zich-
zelf wel redden. Op zijn eigen warrige Wollebrandt-
manier was hij bevriend geraakt met Lourdes, met
Mathieu... Het ging hem wel goed. Maar anderen kon-
den haar hulp nog wel gebruiken!

Snel schoof ze op de stoel aan het bureau. Gelukkig
vroeg de computer niet om een wachtwoord. Daar zat
ze al in het leerlingenadressenbestand. Even kijken, de
P van Van der Plas... Vijverlaan 35, Sittard. De postco-
de kalkte ze op haar hand.

Op haar kamer, op haar bed, maakte ze de brief. Ze ge-
bruikte er de middenpagina van een schrift van Saar
voor, want ze had zelf geen papier.

Hoi vader van Max,

U kent mij niet, maar ik ben de beste vriend van uw zoon op Mortimer Mansion. Dit klinkt misschien vreemd omdat ik een meisje ben, maar toch is het zo. We zitten bij elkaar in de klas. Gefeliciteerd trouwens. Max is jarig vandaag. Maar dat wist u al.

Ze beet op haar pen. Wat nu? Was ze Wollebrandt maar, die zou wel weten hoe je zoiets handig opschreef...

Het zou leuk zijn als Max in de vakantie komt logeren bij ons in Baarn, we wonen daar in een commune, dus er past altijd wel iemand bij. Plus hij kent mijn tweelingbroer ook, dus dat is extra gezellig. Misschien kan Max met ons mee gaan kamperen in Frankrijk!

Niet te veel nadenken, netjes de nietjes lospeuteren en hop, in een envelop. Of nee, ze zou het nog even overschrijven voor de moeder van Max. Ze hadden nog wel hetzelfde adres, maar ze wilden vast niet dezelfde brief krijgen. Op de ene envelop schreef ze 'Vader van Max van der Plas' en op de andere 'Moeder van Max van der Plas', plus tweemaal het adres. Postzegels had ze gelukkig. Ze zou de brieven meteen gaan posten.

Eenmaal bij stal koos ze voor Erill, nu Loá al had gelopen. Ze deed hem alleen het hoofdstel om, greep haar cap en sprong op zijn rug via een omgekeerde emmer. Even later draafde ze de poort uit, met haar twee

kostbare brieven op zak. Zou het helpen? En zou Max dan inzien hoeveel hij nog steeds voor haar betekende?

Ze zette Erill net terug toen Wayne, alweer hij, aankwam bij de stal, met in zijn kielzog Madelief en de bandleden. 'Alarm,' riepen ze al van verre. Ze trok het halster over Erills oren.

'Kom mee,' zei Wayne. Hij was buiten adem. 'Covis Cliff is ingestort!'

'Covis wat?'

'De richel bij de zeer geheime grot die iedereen kent,' zei Madelief, 'helemaal weg. En ze zeggen dat je broer er iets mee te maken heeft!'

De rookgrot? De grot waar Max en zij... Had Wollebrandt die vernietigd? Dat kon toch helemaal niet? Ze holde achter de anderen aan over het pad waar, een eeuw geleden leek het wel, Max en zij lachend gelopen hadden.

Van grote afstand was het al te zien: er was een groot stuk rotskust weg. Er flapperde nog een eindje van het rood-witte lint. Max stond er al. Hij kwam naar haar toe, maar toen hij voor haar stond zei hij haast niets. Louise keek hem aan en wist ook niet wat ze moest zeggen, zo verlegen voelde ze zich ineens. 'Is alles goed met je,' overwoog ze, maar op dat moment klonk een schrille stem.

'Maxieieie!' O. Max was niet alleen, hij was met Hillary... jakkes. Louise voelde een vlam in haar buik, een jaloerse steek, en even overwoog ze woedend op hem te worden, te vragen of hij nu weer normaal kon

doen, en of hij nooit meer met Joris over haar kon praten... Maar daar hopste Max al naar dat mens toe. Ineens vond Louise Hillary heel, heel erg stom. Vooral toen ze zag hoe ze Max door zijn haar woelde, met een vals lachje om haar mond. Ze beschouwde Max gewoonweg als een speelgoedje! Dát had zij zelf heus nooit gedaan. Dat zou ze nooit doen. Bij niemand.

Ze liep in haar eentje terug naar de school. Wollebrandt zat op de stoep voor de deur. Hij straalde. 'Wen! Ik kom in de krant! Lourdes en ik, we vonden een fossiel. En dat blijkt nu, zoals ik eigenlijk al meteen dacht, van een degenkrab te zijn. Stel je voor... een dégenkrab! Hier!'

'Wat?'

'Ons fossiel is naar het museum, in Truro gestuurd, en... en... en...'

Stotterde hij nu weer? Was die aandoening van vroeger plotseling terug?

'Wat?' vroeg ze opnieuw.

'We ko- ko- komen ermee in de krant, en op een tentoonstelling. Met ons fossiel. Van een DEGENKRAB!'

'O. Wat geweldig,' zei Louise. 'Bedoel je dat je naam erbij komt te staan? Echt? Kom je ook op tv?'

'Misschien, ja.'

'Wauw.' Louise sloeg haar armen om haar broer heen en gaf hem een kus. Die Wollebrandt. Hij werd dus beroemd. Zomaar. Ineens. Met een degenkrab – ze wist eigenlijk niet wat dat was. Maar dit keer werd hij dus beroemd met iets wat hij echt belangrijk vond.

Dit was geen toevallige heldenactie zoals toen met de paarden. Ze keek naar hem. Het leek wel alsof er een lamp in zijn hoofd brandde. Haar broer. Met dat harmertje van hem.

‘Gefeliciteerd,’ zei ze. ‘Te gek, Woollyburn! Weten de Mortimers het al? Ja? Volgens mij heb jij nu je vuur wel gevonden.’

Wie weet wat Wollebrandt allemaal nog zou vinden en ontdekken, gedurende hun leven. Wie weet hoe belangrijk hij worden zou, hoe beroemd en hoe rijk. Een beroemde professor, een groot onderzoeker zou hij worden, en zij niet. Maar ze was niet langer jaloers. Zij koos haar eigen weg. Zij zou lekker tussen de paarden gaan leven, en andere mensen leren hoe fijn dat was. En ze zou die mensen als het zo uitkwam, vertellen over haar bijzondere broer. Met zijn dikke neus. En zijn knar vol hersenen. En zijn eeuwig gestoethaspel. Ze was nu al beretrots op hem.

26

Hadden de ouders van Max nou al teruggeschreven? Wist Max intussen van haar plan? Waarom zei hij er niets over? Zou hij het vervelend vinden dat ze zo had ingegrepen? Waren die ouders misschien kwaad op haar? Of het hele gezin Van der Plas? Louise snapte er niets van. Ook vanochtend was er weer alleen een kaart van haar eigen moeder, die ze aan het ontbijt las. Max zat met zijn rug naar haar toe aan een andere ta-

fel. Hij deed niet mee aan de Horsemanshipshow op Stichtingsdag; dat had ze via via moeten horen. Hij deed iets bij de Morris-dansers, wel met Troy naar het scheen. Geen idee wat. Hij praatte niet meer met haar, hij zei op zijn hoogst 'hoi' en 'dag'.

Ze had al van alles geprobeerd om het weer goed te maken. In het supermarktje van Hayletash had ze chips gekocht en in de Urn gestopt. Geen reactie. 's Ochtends, eerder beneden dan hij, had ze laatst zijn kom vast vol geschept. Ze had de pap versierd met bessen, in de vorm van een L. Ook geen reactie. Ze had zijn laarzen netjes voor zijn deur gezet, nadat mister Mortimer erover dreigde te struikelen. Ze had zijn cap geborsteld tot het fluweel weer glom. En ze had Troy vast gepoetst laatst, voor hun wekelijkse rit. Maar hij reageerde nergens op. Via Wollebrandt, die toch met Max op de kamer sliep, kwam ze ook niets aan de weet.

Zou het ooit nog goedkomen, weer zoals vroeger worden tussen hen? Of wilde Max alleen maar verkering met haar en vond hij er niks meer aan, zonder zoenen? Was ze dan alleen maar... bruikbaar geweest? En was hij nu verliefd op Hillary?

Het was proefwerkweek. Na het ontbijt kregen ze de toets van De Leer. Anderen waren zenuwachtig. Joris had er zelfs een rode neus van, Lourdes, die rooms-katholiek was, bad en bad, maar Louise maakte zich niet meer zo druk. Het zou toch wel weer hakken-over-de-slootwerk worden. Zodra ze haar blaadje had ingeleverd, ging ze naar de stal voor een buiten-

rit. Loá had een vrolijke bui, ze stoven over de kliffen. Haar paard en zij.

Na de buitenrit nam ze een duik in het zwembad dat intussen open was. Helemaal rozig liep ze terug de school in. Nu moest ze haar tuniek weer aantrekken. Ze ging de trap op en liep de gang in om naar haar kamer te gaan.

Op dat moment kwam Max eraan. Het leek wel een Western, zij tweeën, recht op elkaar toelopend in een lege gang. Hij zou nu toch niet doen alsof hij haar niet zag, zoals soms in een volle aula gebeurde? Daar stonden ze tegenover elkaar.

‘Hoi, Max.’

‘Hé, Louise.’

Vreemd, zo met die namen erbij, plechtig haast. Max lachte ook helemaal niet. Hij keek haar alleen maar aan. Eén wenkbrauw trok hij een beetje op. Het leek wel een droom, zo’n droom dat je door stroop waadt, dat alles traag en vreemd is. Waarom zeiden ze geen van beiden iets? Waarom zwegen ze zo gek?

‘Max?’

Het leek wel of hij schrok. ‘Slaap je?’ overwoog ze te zeggen.

Maar hij praatte al: ‘Ja. Is er iets?’

Zijn stem klonk vermoeid. Deed hij de bandleden uit de Til na?

‘Nou ja, dat wilde ik eigenlijk aan jou vragen,’ zei ze. Nu hij weer.

‘Er is niks. Jij wilde vrienden zijn, en dat zijn we.

Vrienden. Dus er is niks.'

O. Kon ze over zijn ouders beginnen? Over de brief? Of zou ze iets over Troy vragen, over de Stichtingsdag, of desnoods over worst?

'Max...'

Hij wilde alweer doorlopen, wat gek, dit kón toch niet zo! Ze pakte zijn arm.

'Ik heb een, een... ontzettend gave rookplek ontdekt.'

Ontzettend gaaf? Ze klonk als haar moeder. 'Ga je mee ernaartoe?'

Er kwam leven in die kille blik van hem. Ze zag het al voordat hij iets zei – 'oké prima, waar is het?' – en nu knikte en glimlachte ze maar.

'Zeg ik niet. We gaan ook niet nu, we gaan vanavond. De plek is het mooiste als het donker is.'

Ze wist nog niet waar de plek was. Maar ze wilde ook echt graag alleen met Max zijn. Zo laat 's avonds zou iedereen in bed liggen. Hij keek nu weer alsof hij toch twijfelde. Ze trok aan zijn arm.

'Doen, doen, doe nou maar.'

'Oké, oké. Hoe laat spreken we af?'

'Om elf uur in de hal. '

Max liep door, ze keek hem na. Hij zou nu toch niet direct weer denken dat ze met hem wilde zoenen?

De geweldige plek was geworden: pal voor de school, midden op het gazon. Iets beters kon Louise zo gauw niet bedenken, en ze hoopte dat Max erom moest lachen. Ze had herademd toen ze zijn grote gestalte stipt om elf uur die avond de trap af zag komen. Zelf stond ze verdenkt opgesteld achter een pilaar. Vreemd was het, die stille school.

‘Het is een heldere nacht,’ zei ze. ‘Volle maan. Bijna.’

‘Volle maan met een peuk erbij, ideaal,’ zei Max die alweer wat meer zoals vroeger keek. De stenen vloer was koud. Gauw trok ze haar laarzen aan, die ze tot dan toe in haar hand had gehouden. Ze slopen naar de voordeur en duwden hem open. Het kraakte akeilig. Snel, snel, elkaar inderhaast wegduwend, stapten ze naar buiten en liepen het gras op.

‘Tadaaaa,’ zei ze. ‘Hier is het.’

‘Hier? Dat meen je niet.’ Max grinnikte.

Ze zegen op het gras neer. De maan was wit en rond.

‘Net een kaas,’ zei Max.

‘Hm, ja, zo’n ronde witte uit Frankrijk. Camembert.’

‘Heerlijk.’

‘Nietes.’

Ze keken naar de sterren. Het bleef even stil.

‘Het heeft ineens iets enigszins best wel jammers dat ik nooit oplet bij mister King,’ zei Max. ‘Had die

het laatst niet over de sterrenhemel van vandaag – en over ons, De Sterren van Morgen?’

‘Hm, ja,’ beaamde Louise. ‘Iets over dat het heelal uitdijt, terwijl het toch een bal is, ik begreep er geen snars van.’

‘Ik ook niet, hoor,’ zei Max. ‘Ik begrijp sowieso nergens een snars van. Chips?’

Hij haalde een zakje paprikachips uit de zak van zijn jas en trok het open. De chips waren heerlijk, zout en knapperig.

Ze moest het nu dan toch maar vragen. ‘Hé, Max...’

‘Jonkvrouwe.’ Wat klonk dat trouwhartig, alsof er nooit iets gebeurd was.

‘Eh. Ik hoorde toen tijdens het Bal der Equinox,’ ze slikte, ‘Joris op de wc zeggen dat jij zei dat ik, dat ik, nu ja, wat we hadden gedaan. En dat ik gemakkelijk ben. Of zoiets. Dat vond ik niet zo leuk.’

Max ging overeind zitten. ‘Vraag één: wat deed jij met Joris op de plee, wat zijn dat voor fratsen? Sorry. Niet grappig. Hé, Louise. Zoiets zou ik toch nooit van je zeggen! Gemakkelijk? Wat betekent dat überhaupt? Gemakkelijk in de omgang? Nou, dat ben je wel. Of laat ik zeggen: soms. Op zijn minst. Vaker dan andere meisjes in ieder geval.’

‘Nee, daar ging het niet over...’ Begreep hij echt niet wat ze bedoelde of deed hij alsof? ‘Ik bedoel met gemakkelijk... sletterig. Vies. Vunzig.’

‘Opwindend. Vurig. Spannend,’ zei Max. ‘Nee, zeg. Dacht je dat ik daarover ging lopen klagen?’

Ze wist niet goed wat te zeggen, want dat was in-

derdaad wel raar. Ze schokschouderde. 'Je deed wel afstandelijk tegen me daarna.'

'Ja zeg. Omdat jij geen verkering met me wilde. Weer niet. Het betekende dus niets voor jou, wat we eh, deelden in de grot. Het deed je niets.'

'Welles!' zei ze. 'Ik deed heus niet alsof. Dacht je dat het nep was?'

'Ik begon wel te twijfelen. En ik vroeg me af of ik misschien iets verkeerd had gedaan.'

'Jij? Nee, welnee. Ik dacht ook dat ik iets verkeerd had gedaan.'

'Nee zeg. Integendeel. En ik heb niet tegen Joris gezegd dat je een slet bent. Dat is onzin. Je bent... Ik vind je... Nu ja. Ik ben blij dat ik je ken, Louise. Nog een chipje? Laatste kans.'

'Zijn we nu dan echt weer vrienden?'

'Waren we toch al,' bromde Max. Hij gaapte. 'Zeg, kan ik hier even liggen?'

Voor Louise wist wat er gebeurde legde hij zijn grote hoofd op haar buik, met een zucht. 'Hè hè. Meisjes.'

'Ja, hoe zit dat met jou en Hillary?'

'Nee, jij eerst, hoe zit dat met jou en Wayne?'

Ze lachten, maar op dat moment zag Louise zoiets gek achter de ramen van de hal dat ze Max' hoofd van haar schoot duwde en opsprong.

Er was brand! Brand in de hal van de school! Achter een van de ramen flakkerden vlammen. Even keken ze verbluft toe, het had iets moois en gezelligs, net een lantaarntje. Toen renden ze naar de school toe. Max rukte de deur open en liep direct de hal in. Louise bleef dicht bij de deur. Wat een hitte. Lange vuurtongen rolden vanaf het plafond naar omlaag. Het waren de knutselwerken die daar altijd hingen. Ze hadden vlam gevat.

Max drukte op de knop van het licht. Vreemd genoeg sprong dat braaf aan.

‘Het gordijn,’ riep hij. ‘Dat dempt het vuur. Laat er geen lucht bijkomen! We hebben aarde nodig, en water! Haal jij de brandblusser. Computerlokaal links, derde lokaal rechts, schiet op.’

Louise was onder de indruk: Max wist blijkbaar precies wat er moest gebeuren. Hij gedroeg zich als een held. Niet vergeten te vragen of hij later brandweerman wilde worden, dat was misschien net iets voor hem. Wacht, ho, waarom dacht ze zulke gekke dingen midden in een brand? Dit was een noodsituatie! Ze holde de trap op. Waar was het computerlokaal ook alweer?

Het was stil en rustig boven, in de lokalen stonden de stoelen omgekeerd op de tafels. Door de hoge vensters zag Louise de kaasmaan aan de donkere lucht tussen de sterren staan. Die sterren bestonden niet echt: het waren sterren van gisteren. Wollebrandt had

haar dat ooit uitgelegd... Maar hallo, wat had je eraan, hier en nu werden de Sterren van Morgen bedreigd! De school kon wel af fikken. Háár school, met zowat alles en iedereen erin van wie ze hield.

Ineens liep Saar naast haar. 'De brandblusser,' riepen ze naar elkaar en holden voort over de gang. De schroeilucht was intussen ook hierboven te ruiken. Daar doemde het beeld van de engel op, daar moest dat ding ergens hangen.

'Daar!'

Saar trok aan de brandblusser, die in een soort houder hing, maar vergeefs. Ze had niet genoeg kracht in haar magere armen. Samen lukte het wel.

Bij terugkomst in de hal stond Max nog met het zware gordijn te hannessen.

'Zet hem aan,' zei Saar.

Louise duwde op de hendel van de blusser, kneep erin, sloeg erop. Er gebeurde niets. Gelukkig snapte Saar hoe het moest. Ze drukte de blusser aan. Er kwam een straal zeepsop uit, zo krachtig dat ze het ding pardoes lieten vallen. Tollend en ratelend rolde het over de vloer.

Het ging snel allemaal, het vuur was nu gedoofd, maar de hal hing vol rook. Iemand hoestte. Was dat Joris?

'Lucht, dames en heren,' zei Max. Hij trok de voordeur open. De frisse geur van de nacht stroomde binnen.

Louise keek om zich heen. Alle *Dutchies* uit hun jaar waren er. Haar tweelingbroer, haar kamergenote,

haar beste vriend – die bloed op zijn gezicht had! – en gekke Joris. Nu pas drong tot haar door dat ze samen het gevaar hadden overwonnen. Zoiets smeedde een band tussen mensen. Voortaan hoorden ze bij elkaar. Hun maffe school stond nog ongedeerd overeind. De schade viel mee. Een deel van de muur, boven het prik-bord, was zwart, en er lag een gordijn op de grond.

Er ging een deur open. Het was een van hun lera-ren, mister Van Dyke, op blauwe pantoffels met pom-poenen. Zijn witte haar zat door de war. Hij leek niet erg geschrokken, hij keek even rond en stuurde hen toen naar bed.

‘Maar Max, je gezicht bloedt,’ zei Louise.

‘Het is niks, mop, gewoon een schram.’

In bed lachten Louise en Saar nog een tijdje om de kaboutervoeten van de docent.

‘Max was stoer,’ zei Saar.

‘Ja,’ zei Louise. ‘Echt, hè?’

29

Haar ouders kwamen! Het was eindelijk zo ver, van-daag was dan echt de Stichtingsdag. Zodra Louise wakker was, sprong ze juichend en fluitend uit bed, wat Saar vast een beetje irritant vond, maar dat was dan jammer. Het viel eenvoudigweg niet binnen te houden!

De laatste schoolweken waren voorbijgevlogen. Max en zij hadden nog straf gekregen voor ‘nachte-

lijk roken op het gazon', wieden in de moestuin, wat niet zo erg was. Hoe de brand ontstaan was, wist nog steeds niemand. Sommigen beweerden dat hij was aangestoken, maar Louise hield het op kortsluiting. Mortimer Mansion was een oud instituut, er zat vast wel een draadje aan los. Meerdere draadjes. Ze gunde zichzelf weinig tijd erover na te denken, ze had het druk met paardrijden, zwemmen, lachen met Max en genieten van haar best wel goede rapport. Ze was over naar de tweede! En alle anderen ook.

Er hing een feeststemming op school. De Grote Knol, alias Baram Knoll, was al op school aangekomen. Ze hadden hem, de Vader van de Sterrenleer, zingend verwelkomd. Hij was kleiner dan Louise altijd gedacht had, maar hij straalde als een enorme zon en vond alles en iedereen geweldig. Dat werkte aanstekelijk. Leraren liepen lachend over de gang, miss Mortimers knuffels maakten ineens opgang. Iedereen kuste en omhelsde elkaar, te pas en te onpas. Pawly Burns sprong overal opgetogen blaffend tussendoor. Zelfs mister Mortimer leek blij te zijn.

En nu werd het nóg beter. Louise spatte bijna uit elkaar, zo verheugde ze zich erop haar ouders te laten zien hoe goed ze nu kon paardrijden. Ze kon niet wachten! Vandaag draaide alles om haar. En om Loá. En om de andere ruiters natuurlijk. O, en om alle andere leerlingen van de school!

Beneden in de aula zat Wollebrandt aan tafel achter een bordje pap, ze sloeg haar armen even om zijn hals en gaf hem een slordig soort snelle kus, wat hen bei-

den deed blozen. Hij was vol van de tentoonstelling bij aardrijkskunde die hij had helpen inrichten. 'Geweldig, Wollebrandt,' zei ze. 'Dus je ziet allemaal aardlagen? Super! Je komt ook bij mij kijken, toch?'

'Natuurlijk,' zei hij. 'Ik kijk ernaar uit.'

Er was een nieuw evenwicht gegroeid tussen hen, zomaar vanzelf. Zij werd niet meer zo snel boos, en hij was niet meer zo oenig. Ze waren aardig voor elkaar, omdat een tweeling altijd een beetje voor elkaar zorgt. Over en weer. De een voor de ander, én de ander voor de een. Maar Wollebrandt kon nu ook voor zichzelf zorgen. Laatst had hij zelfs een klap uitgedeeld, toen Max iets treiterigs zei.

'Schuif eens op?' Gek genoeg had ze, ondanks de zenuwen, reuzenhonger. Ze at een ei en drie notenbroodjes, met haar hand onder haar kin om niet te morsen. Ze had haar nieuwe tuniek aan, een knaloranje met rode zomen. Vandaag vierden ze het vuur, in de *horsemanship*-demonstratie.

Het knaloranje stond Louise vele malen beter dan het laffe blauw van haar doorsnee uniform. Ze kon niet wachten om de andere ruiters te zien. Meric en Lourdes in het blauw. Wayne net als zij in het oranje. Om hun buik geknoopt hadden ze opgerolde sjaals, een gele en een witte. Ze controleerde of ze de knoop met één hand kon lostrekken. Ja. Met de sjaals moesten ze zwaaien als het ene element tijdens de demonstratie overging in het andere. De eerste keer was Loá een meter de lucht in gevlogen van schrik, maar nu was ze eraan gewend.

Louise slikte het laatste stuk brood weg met een klots kruidenthee, klopte Wollebrandt nog even op zijn rug – ‘succes, tot zo!’ – en holde naar buiten, naar de stal. De bak lag er feestelijk bij, er waren tribunes geplaatst en een versierde stoel voor Baram Knoll, die meer weg had van een troon. Daar was Wayne. Was hij ooit knapper geweest dan nu? Die Madelief bofte toch maar.

‘Wat zie jij er goed uit,’ zei hij tegen haar, ‘staat je goed dat oranje, *dear* Wendelmoed!’

Samen poetsten ze hun paarden tot ze glommen en vlochten hun enorme manenbossen en staarten in met gekleurde linten. Ook moest het tuig opgewreven worden, en de hoeven geteerd. De tijd vloog. Ze zongen tijdens het werk, het lied waarmee ze gisteren Baram Knoll verwelkomd hadden.

*Als de zon de aard omvademt
Ja op mens en dier en plant
Op mijn ogen en mijn oren
Weet ik waar mijn ziel van stamt!*

‘O, yeah,’ bromde Wayne.

Daar liep Joris langs, alleen en in gedachten verzonken. Goh, hij zag er miserabel uit. Hij was de dag parmantig als altijd begonnen, maar leek, nu het bijna zo ver was dat de ouders arriveerden, ineem te schrompen. Interessant... Louise vroeg zich af of hij bang was voor zijn eigen ouders. Kon dat? Bestond dat? Het leek er wel op. Dat moest iets vreselijks zijn. Ouders moes-

ten mensen zijn op wie je... op wie je gewoon boos kon zijn. Omdat ze altijd van je hielden. Wat er ook gebeurde, wat je ook deed, wie je ook was. Zoals haar eigen ouders.

‘Joris, hoi!’ Ze zwaaide. ‘Heb je er zin in vandaag?’

Hij keek verbaasd op, lachte toen.

‘De eerste ouders zijn er al, de Grote Omgang begint over drie kwartier,’ riep hij.

‘We hebben nog alle tijd,’ zei Louise tegen Lourdes die stikbenauwd aan haar stijgbeugelriemen stond te prutsen. ‘Dat hoeft niet nu, en alles komt echt goed. Vraag als je me niet gelooft maar aan mijn hooggeleerde broer, die heeft overal verstand van, zoals je weet.’

Lourdes giechelde, wreef over haar neus en gspete haar zadel vast op Raudurs rug. Wayne deed hetzelfde bij Draumur. Meric zadelde Erill. Nu Louises eigen Loá nog. De paarden zagen er schitterend uit.

‘Yo, jonkvrouwe,’ hoorde ze achter zich. ‘Het is bijna zover. Ik kom mijn paard halen.’ Max deed mee aan de Morris-dans, iets voor jongens met bellen en zwaarden en zo, maar hij hoefde niet te dansen. Hij speelde de Dood, de dood met het paard. Het was een heel gewichtige rol en hij scheen het uitstekend te doen.

‘Ik ben benieuwd, Magere Hein,’ zei ze.

‘Dikke Hein. Ik ben ook enorm benieuwd naar wat jij uit gaat spoken, mijn bijzondere gewone *girlfriend*!’ Hij liep fluitend weg met zijn reuzenpaard alsof hij nooit anders gedaan had.

Louise moest ineens even diep zuchten. Het was zo spannend allemaal. Waren haar ouders er nou al? En

de zijne? Ze had nooit antwoord op haar brieven gekregen, maar hoopte nog steeds dat Max kwam logeren in de vakantie. Ze kon hem toch geen hele zomer missen!

Op dat moment zag ze haar ouders bij de bak staan. 'Mama!' riep ze. 'Papa!' Ze zwaaide uitgelaten.

'Wauw,' zei Wayne. 'Is dat je moeder? Net zo knap als jij.'

Toen ze daarvan bijgekomen was, was het ineens zo ver. Ze moesten opstijgen. Oef, wat was Louise nu zenuwachtig. Loá voelde het direct en dribbelde al bijna weg... maar toen begon de muziek. Louise rechtte haar rug, nam de teugel op en reed, synchroon met Wayne in tölt de bak in. Hij sloeg linksaf, zij ging naar rechts. Alle stress viel van haar af. Ze liet haar ogen langs de tribune gaan. Daar zaten haar ouders! En daar al haar klasgenoten.

Loá leek het leuk te vinden. Er kwam onbedoeld een galoprolletje door de tölt heen, maar Wayne aan de overkant had precies hetzelfde. Dus het leek expres. Met één hand lieten Louise en hij hun paardjes slalommen. Lourdes en Meric waren daarna aan de beurt. Baram Knoll zat vooraan op de grote stoel. Hij straalde en zwaaide, glansde en glom. Hij vond het fantastisch! En de rest van het publiek ook!

Het nummer eindigde met alle paarden op een rij in het midden. Ze waren bezweet van de show, hun flanken gingen op en neer. De andere ruiters hadden blossen op de wangen. Louises gezicht gloeide ook. Nu riep miss Denise een voor een hun namen af.

‘Wayne Wilberts!’

Applaus golfde over hen heen toen Wayne zijn cap afdeed en zijn donkere hoofd boog. Louise zag hoe hij Draumur geruststellend door zijn manen krabde met de ene vinger die hij vrij had, precies zoals zij dat zou doen.

‘WENDELMOED VAN WILLIGENBURG!’ klonk het nu.

En zo was het. Het klopte. Ze was niet langer Louise. Ze wilde weer Wendelmoed zijn, zichzelf, overal, en altijd. Vanaf de kant stak miss Denise haar duim op. En kijk dan, haar moeder en haar vader kusten elkaar en zwaaiden. Wollebrandt, Mathieu, Joris en Max sprongen gearmd juichend op en neer.

Wendelmoed trok haar cap van haar hoofd. Ze knikte iedereen toe. En toen ging ze haar paard verzorgen.

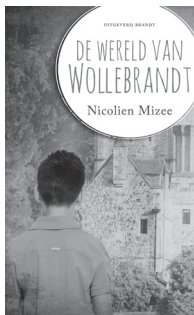
Lees ook de andere Sterren van Morgen-boeken!

Zie ook: desterrenvanmorgen.nl

Saar is mooi, slim, een zang- en danstalent – én veel te dun. Haar ouders sturen haar naar een vreemde kostschool in Cornwall, waar ze de Leer van De Sterren van Morgen aanhangen, héél bijzonder eten serveren, en Saar weer de dochter kan worden op wie ze trots waren. Maar wil ze dat zelf wel?

Op Mortimer Mansion ontmoet ze bijzondere, vervelende en leuke mensen, onder wie de knappe keukenhulp Tommy en een muzikleraar met felblauwe ogen...

Wollebrandt is blij als hij met zijn zus naar een kostschool in Engeland gaat. Niemand kent hem daar. Nu zal hij ervoor zorgen dat hij niet meer gepest wordt. Maar hoe moet hij dat aanpakken? Door te doen als de anderen of juist door zichzelf te zijn? Hoe weet hij eigenlijk wie hij is?

Net als hij zich thuis begint te voelen op Mortimer Mansion, verspreekt hij zich en wordt hij verrader genoemd...

De ouders van Max gaan scheiden – en ze willen hem allebei niet. Max wordt naar een kostschool in Engeland gestuurd, een hele bijzondere school, waar Max kan uitgroeien tot een Ster van Morgen. Maar wil hij dat wel?

Max is heel verdrietig. Daarom maakt hij maar de hele tijd grapjes. En is hij bezig met eten. En met meisjes...

Hij komt in de klas met een paar andere Nederlanders en hij wordt dikke vrienden met Louise. Zijn ze meer dan vrienden? Of toch niet?

Meisjes en ouders. Het is om gek van te worden.

